

Schubert András

Szöszmősz Kardigán
új barátokat talál

Werner Gábor rajzaival

Kisbibinek, majd ha nagy lesz

Copyright © Schubert András, 2013

A szerzőkiadása

szoszmosz.tk

Nyomdai munkák: Rózsadomb Contact Kft., Budapest

ISBN 978-963-08-8288-0

Schubert András

Szöszmősz Kardigán új barátokat talál

Újabb mesék gyerekeknek és gyereklelkű felnőtteknek

Werner Gábor rajzaival

1. Előmeze

Amikor Szöszmősz Kardigánnal utoljára találkoztunk, éppen úgy gondolta, hogy boldogan fog élni, amíg meg nem hal. Akkor költözött át Juliskához. Juliska csinos szalmabáb kislány volt, Ancsa játszótársa. Ancsa külföldre utazott a szüleivel, Juliska pedig Ancsa nagyszüleinél maradt. A nagyszülők a domboldalon egy kis házban laktak egy nagy kert közepén, az erdei út közelében, nem messze a tótól.

Szöszmősz egy közeli, nagyon hasonló házban lakott Tódor bácsival, Tódor nénivel, Terka nénivel és Terka bácsival. Szöszmősz Kardigán az ezermester Tódor bácsi mellett nevelkedett, és kitanulta tőle az ezermesterkedésnek majdnem mind az ezer fortélyát. Tódor néni – Tódor bácsi felesége – és Terka néni testvérek voltak, sütni-főzni, kézimunkázni és beszélgetni szerettek a legjobban. Tódor bácsi és Terka bácsi, a sógorok, pedig horgászni jártak a tóhoz, vagy a kis kerti műhelyben tökéletesítették a horgászszerszözöket.

Szöszmősz mind szívesen látták volna a társaságukban, de őt sem a sütés-főzés, sem a kézimunkázás, sem pedig a horgászat nem érdekelte különösebben. Ezért aztán inkább sokat sétált a közeli erdőkben és a patakparton.

Szöszmősz Kardigán sétái során ismerkedett össze Ancsával és Juliskával. Miután Ancsa elutazott, Juliskával úgy gondolták, hogy kettesben még kellemesebben és hasznosabban fogják tudni tölteni az időt, mint Ancsával együtt. Így azután Szöszmősz átköltözött Juliskáékhoz, ahol a nagyszülők kis háza melletti még kisebb kerti házban rendezkedtek be.

Ancsa nagyszülei örültek Szöszmösznek. Kedvelték egyszerű és őszinte gondolkodását, jókat nevettek tréfás megjegyzésein, de nagy hasznukra is volt. Ancsa nagypapája matematikus volt, és nem sokat konyított a ház körüli gyakorlati tennivalókhöz. A nagymama jobban értett hozzá, de hamar elfáradt, és nagyon jól jött neki a majdnem ezermester Szöszmösz segítségével.

2. Szöszmösz matematikát tanul

Szöszmösz Kardigán napközben a házban vagy a ház körül tett-vett, az estéket pedig Juliskával a kertben vagy a kis kerti házban töltötték. Ancsa sok szép dalt tanított meg Juliskának, Szöszmösz ezeket szívesen hallgatta, ő pedig mesélte kalandos történeteit Csipről és Csupról, Polliról és Molliról, a seholsincs villamosról vagy a kisállatkereskedés lakóiról. Egy idő után azonban valahogy minden dal és minden történet túlságosan ismerős lett. Akkor megpróbálták fordítva. Szöszmösz próbálta a dalokat énekelni, és Juliska mesélte a kalandos történeteket. Ez egy darabig vicces volt, de aztán erre is ráuntak. Új dalokra, új kalandokra lett volna szükség.

Szöszmösz javasolta Juliskának, hogy sétálgassanak együtt az erdőben, a patakparton, ott biztosan sok közös élményük lesz, amiről este majd beszélgethetnek. Juliska azonban nem szívesen vállalkozott erre, félt az állatoktól, a bogaraktól, de még az erdőfurcsa zajaitól is.

– Menj el nyugodtan nélkülem. – mondta kedvesen Szöszmösznek. – Én majd segítek Ancsa nagymamájának a konyhában.

A konyhát Juliska nagyon szerette. Néha csak csodálattal figyelte, ahogy Ancsa nagymamája pecsenyét varázsol a nyers húsból, vagy gombócot formáz lisztből és vízből, de annak még jobban örült, ha az ő keze munkája is benne volt a feltálat finomságokban.

– Ugye milyen finomat főztünk? – húzta ki magát büszkén ilyenkor, és a nagypapa és Szöszmősz helyeslően bólogtak.

Szöszmősz a konyha csak akkor érdekelte, ha valami szerelnivaló volt ott éppen, és a magányos séták gondolata sem lelkesítette túlságosan. Abban már volt része elég. Szeretett volna legalább Juliska közelében maradni, és ehhez a nagypapa dolgozószobája látszott a legalkalmasabbnak. Amíg a nagypapa az íróasztalnál dolgozott, ő beülhetett a kényelmes fotelbe, gyönyörködhetett a színes útikönyvek és térképek köteteiben, élvezhette a mindig frissen főtt kávé illatát, és közben pont átlátott a konyhába, ahol Juliska és a nagymama szorgoskodtak.

A konyhát Juliska nagyon szerette.

Ahogy az estéket mindinkább így együtt töltötték, Szöszmös egyre többször tűnődött azon, hogy vajon mit is csinál ilyenkor a nagypapa. Az íróasztalán volt ugyan egy számítógép is, de többnyire az asztalon tornyosuló könyveket és füzeteket lapozgatta, és kis jegyzetfüzetébe írogatott. Amikor egyszer közelebről belenézett, megállapította, hogy olyan jelekkel van teleírva, amiből ő bizony egy kukkot sem ért.

– Ez hát a matematika. – gondolta, de ettől sem lett sokkal okosabb. Tudta, hogy a matematika az a számokkal, a számolással kapcsolatos dolog, de mit lehet

ezen napokig, hetekig, évekig dolgozni? És mik lehetnek ezek a kriksz-krakszok?

Egyik este, amikor a nagypapa éppen kortyolt egyet a kávéjából és Szöszmösre mosolygott, Szöszmész vette a bátorságot, és megkérdezte:

– Ha egyszer ráérsz, elmeséled nekem, hogy mivel foglalkozol? És a többi matematikus? És mitől jobb az egyik matematikus a másiknál? Nagyobb számokkal tud számolni?

A nagypapa olyan jól mulatott a kérdésen, hogy a kávéját is majdnem kilötytintette. (Na, ez persze Szöszmész kérdései nélkül is előfordult vele néha.) Letette a kávéscsészét, és szeretettel fordult Szöszmöshöz.

– Ha semmi másra nem érnék rá, erre akkor is! – válaszolta – Nincs is annál fontosabb, mint arról beszélgetni, ami igazán érdekel.

– A matematikának tényleg köze van a számokhoz, – folytatta – de igazából nem a számolásról szól. Kérdések vannak, amelyeket magunknak vagy egymásnak teszünk fel, és azokra próbálunk válaszolni. Vannak olyan kérdések, amelyeknek már a megértéséhez is sok-sok évig kell tanulni. Van azonban olyan is, amikor a kérdés nagyon egyszerű, és mégis nagyon nehéz megválaszolni.

Szöszmész hitetlenkedve csóválta a fejét: – Ezt el sem tudom képzelni. Ha egy kérdés egyszerű, akkor megválaszolni sem lehet olyan nehéz!

– Próbáljuk ki! – javasolta a nagypapa.

– Rendben van. – egyezett bele Szöszmész.

– Látom, hogy szereted a térképeket nézegetni. – állapította meg váratlanul a nagypapa.

– Nagyon szeretem. – válaszolta meglepetten Szöszmös. – De ennek mi köze van a matematikához?

– Mindjárt kiderül. – nyugtatta meg a nagypapa. – Amikor a térképeket nézegetted, biztosan észrevetted, hogy a szomszédos országokat mindig különböző színűre színezik.

– Hát persze! – bólogatott Szöszmös. – Így lehet könnyen látni, hogy hol vannak az országhatárok.

– Pontosan. – helyeselt a nagypapa. – Az egyszerű kérdés most pedig az, hogy hány színre van ahhoz szükség, hogy bármilyen térkép kiszínezhető legyen úgy, hogy két szomszédos ország mindig különbözőszínű legyen.

– Na várjunk csak! – gondolkodott el meglepődve Szöszmös. – Hát az attól függ... Hát ha az országok bárhogy, akármilyen össze-vissza lehetnek, akkor talán ezt nem is lehet előre megmondani. Nem?

– Pontosan ez a kérdés. – mosolygott a nagypapa. – Igen? Nem? És ha igen, akkor hány szín szükséges? Ez például egy olyan egyszerű kérdés, amire nagyon nehéz a válasz.

*Látom, hogy szereted a térképeket nézegetni.
– állapította meg váratlanul a nagypapa.*

– És mi a helyes megfejtés? – kíváncsiskodott Szöszmősz.

– Hohó, barátom! – koppintott Szöszmősz orrára a nagypapa. – Csak ne olyan hevesen! Előbb gondolkozz, próbálkozz egy kicsit. Fogjál egy papírt, színes ceruzákat, és rajzolj térképeket. Egyszerűeket, bonyolultakat. Azután majd meséld el, hogy mire jutottál.

– De hát ez nem ér! – nézett panaszosan Szöszmősz a nagypapára. – Te mondtad, hogy erre a kérdésre nagyon nehéz a válasz. Akkor ezt én most biztosan nem fogom tudni magamtól kitalálni!

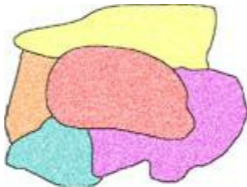
– Valóban, ezt én sem gondolom. – mosolygott a nagypapa. – De az érdekes, jó

kérdések olyanok, hogy ha csak gondolkodsz rajtuk, akkor is okosodsz, ha a választ nem találod is meg. Esetleg eszedbe jut közben egy másik kérdés, amire a választ is megtalálod. Kíváncsi voltál, hogy mit csinálunk mi, matematikusok. Hát ezt. Válaszokat keresünk. Kérdéseket találunk. Ebből áll a munkánk nagy része. Ha pedig választ találunk, az nagy öröm és dicsőség. És egy másik kérdésre válaszolva: Attól lesz valaki jó matematikus, hogy sok jó kérdést talál, és néha válaszokat is.

– Hát ez fárasztó este volt. – búcsúzott Szöszmősz, mert látta, hogy közben a konyhában is befejeződött a munka.

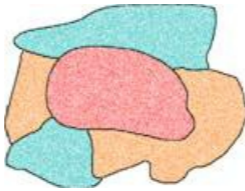
Néhány papírlapot és egy doboz színes ceruzát magával vitt a kerti házba, és elhatározta, hogy holnapra megpróbál valami olyat kitalálni, amivel kiérdemelheti a nagypapa dicséretét.

Elsőre valami ilyesmit rajzolt:

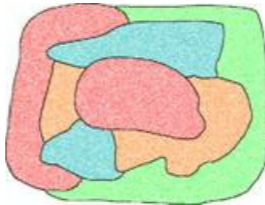

Gondosan megszámlolta: öt színt használt.

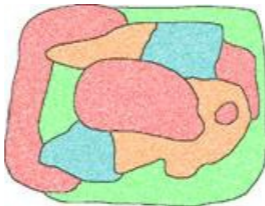
Azután rájött, hogy három is elég lett volna. Így:

A szomszédos országok különböző színűek. Itt azután elakadt. Ez lenne a megoldás? De semmi nem jutott az eszébe. Azt gondolta, hogy az lesz a legjobb, ha most lefekszik aludni. Megpróbálta, de nem sikerült. Színes térképek kavargtak a fejében, és nem hagyták aludni. Egyszer csak eszébe jutott valami. Felkelt, és a papírhoz és a ceruzákhoz ült. Ez lett belőle:

Ehhez már négy szín kellett, különben egyformák lesznek a szomszédok. Nagyon megörült a felfedezésének, és próbált újabb országokat rajzolni a térképre. De akárhogyan igyekezett, a négy színnel mindig sikerült szabályosan kiszíneznie a térképet, legfeljebb néha a már meglévőket kellett egy kicsit átszíneznie:

Ekkorra aztán már tényleg úgy elálmosodott, hogy pillanatok alatt elaludt. Álmában egy színes elefánttal játszott, és azon gondolkodott, hogy milyen színűre színezzé a fülét, hogy ha az ormányával megvakarja, akkor se érintkezzenek azonos színek.

Amikor reggel felébredt, Ancsa nagypapája már nem volt otthon, mert aznap az egyetemre ment tanítani. Szöszmősz Kardigán arra gondolt, hogy milyen érdekes lenne, ha egyszer ő is meghallgathatná, hogy mit tanít a nagypapa. Azután eszébe jutottak azok a kriksz-krakszok, amit a nagypapa füzeiteiben látott, és akkor azt gondolta, hogy talán nem is lenne olyan érdekes. Inkább nekilátott az aznapra tervezett munkáinak.

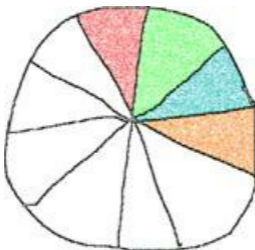
A kert végében volt egy kiszuperált szekér, amelyikben Ancsa nagymamája virágokat szokott nevelgetni. A szekeret alaposan megviselte az idő, ezért Szöszmősz már régen tervezte, hogy rendbe hozza. Oda indult tehát.

Szépen haladt a munkával, a térképek teljesen kimentek a fejéből, a színek közül is csak a virágok pirosa és a fű zöldje simogatta a szemét.

Álmában egy színes elefánttal játszott.

Éppen a kerekeket tisztogatta, amikor egyszer csak eszébe jutott valami. Amit máskor sohase csinált volna, azonmód letette a szerszámait, és szinte futólépésben ment a szobába a papírjához és a ceruzáihoz. Ezt rajzolta:

És ha most bármelyik színt újra felhasználja, az a kerék közepében találkozni fog a párjával, tehát annyi szín kell, ahány szelete van a keréknek, az pedig bármennyi lehet. Hát ez furcsa!

Juliska éppen ekkor jött át valamiért a nagymama konyhájából, és döbbenten meredt Szöszmösre.

– Meg vagy te örülve? Ilyen koszosan ülsz az asztalhoz? Mi történt veled?

– Bocsánat! – mentegetőzött Szöszmös. – Csak hirtelen eszembe jutott valami. – mutatta fel a félig beszínezett kereket Juliskának. – Azt hiszem, ezt majd sürgősen meg kell beszélnem a nagypapával mihelyt hazajön.

Juliska értetlenül csóválta a fejét.

– Vagy talán nekem kellene megbeszélnem egy orvossal, hogy gyógyítható vagy-e még. Kezdem megérteni, hogy a nagymama miért panaszkodik annyit a nagypapára, hogy ha dolgozik, úgy kell bánni vele, mint egy kisgyerekekkel. És te meg, ahelyett, hogy megtanítanád őt mondjuk egy szöveget beverni a falba, azt tanuld tőle, hogy ilyen buta kifestőkönyveket firkálj munka helyett!

Szöszmös Kardigán zavartan mormogott még valami bocsánatkérésfélét, aztán visszament a szekeret javítgatni és várni haza a nagypapát. Közben azért erősen elgondolkodott azon, hogy miért is izgatta őt ennyire ez a „buta kifestőkönyv”, és hogy tulajdonképpen mi a fontosabb, szöveget verni a falba, virágot ültetni egy régi szekérbe, vagy kricsz-krakszokat firkálni egy kockás füzetbe.

Amikor a nagypapa hazajött, még egy ideig eltartott, amíg Szöszmös beszélni tudott vele. Ilyenkor először evett valamit, aztán megnézte a

számítógépén a leveleket, azután zenehallgatás címén szunyókált egy kicsit a foteljében. Amikor aztán a kávéscsészéjével az íróasztalához ült, akkor lehetett óvatosan a közelébe kerülni.

Szöszmös izgatottan felmarkolta a rajzait, és felkészült arra, hogy türelmesen várjon, amíg a nagypapa időt tud szakítani rá. Még be sem lépett azonban a szobába, a nagypapa már messziről felé fordult:

– Na mi újság, kolléga úr? Gyűlnek az eredmények?

– Azt azért nem mondanám. – szerénykedett Szöszmös Kardigán. – De van egy pár gondolatom, amit szívesen megbeszelnék.

És elmesélte, hogy mire jutott a négy színnel kiszínezhető térképekkel, és megmutatta a tarka-barka kocsikereket is, amivel csak sok-sok szín segítségével boldogult.

A nagypapa elismerően fütyyentett.

– Mondhatom, az egyetemi tanítványaim közül kevesen tudták volna ilyen rövid idő alatt ilyen jól megtalálni a lényegét.

Elmesélte Szöszmösnek, hogy a matematikusok már 150 évvel ezelőtt majdnem biztosak voltak benne, hogy négy szín mindig elég egy térkép kiszínezéséhez, de nem találták meg a módját, hogy ezt az összes elképzelhető térképre bebizonyítsák. Ezért aztán hosszú ideig mindig akadtak próbálkozók, akik megpróbáltak olyan térképeket találni vagy készíteni, ahol a négy szín nem elég. Mindig kiderül azonban, hogy tévedtek. Több mint 120 év kellett ahhoz, hogy két matematikus már a számítógép segítségét is felhasználva véglegesen

bebizonyítsa, hogy négy szín tényleg mindig elég. Azóta a matematikusok már csak azon igyekezhetnek, hogy a nagyon bonyolult bizonyítást egyszerűsítsék, csinosítsák.

Szöszmősz Kardigán el sem tudta képzelni, hogy milyen lehet egy ilyen nagyon bonyolult bizonyítás, és hogyan lehet azt csinosítani, de most inkább másra volt kíváncsi:

– De hát a kocsikereket hogyan lehet négy színnel kiszínezni? Az egészen biztosan lehetetlen!

A nagypapa mosolyogva bólogatott.

– Az valóban lehetetlen, ha a középpontban találkozó szeleteket szomszédosaknak tekintjük.

– Mi az, hogy tekintjük? – értetlenkedett Szöszmősz. – Hát azok szomszédosak, vagy nem?

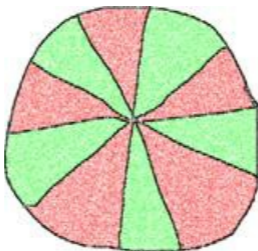
– Vagy igen, vagy nem.– szögezte le a nagypapa. – Ezt senki nem mondja meg, ezt nekünk kell eldöntenünk, nekünk kell meghatároznunk.

– Ha egy nagy házban laksz, – folytatta – akkor lehet jobb oldali szomszédod és bal oldali szomszédod, meg alsó és felső szomszédod. De aki a jobb oldali szomszédod alatt lakik, az szomszédod-e? Ferdén szomszédod? Vagy talán nem is szomszédod.

– Húha! – szörnyülködött Szöszmősz. – Sokat kell még tanulnom. És akkor hogyan van ez a térképeknél.

– Ennél a térképszínezési feladatnál úgy van, hogy csak azok az országok

szomszédosak, amelyeknek van egy közös határvonaluk. Nemcsak egy pont, mint a kerék középpontja, hanem egy vonal. Akármilyen rövid, de egy vonal, amin végig lehet sétálni. A kerékben csak az egymás melletti szeletek szomszédosak, azok, amelyek csak a középpontban találkoznak, azok nem. Így viszont a te kereked akár két színnel is kiszínezhető.

Szöszmös Kardigán egy kicsit csalódott volt, mert nagy felfedezését a nagypapa érvénytelennek találta.

– Persze, ez olyan, – vigasztalta magát– mintha a fociban kézzel ütnéd be a labdát a kapuba. Lehet, hogy nem is olyan egyszerű megcsinálni, de akkor sem érvényes.

Annak viszont nagyon örült, hogy arra magától rájött, hogy négy szín elég a színezéshez, és a nagypapa ezért meg is dicsérte.

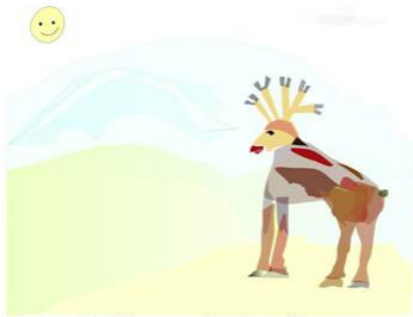
Mire hazament, Juliska már régen megbocsátotta neki, hogy piszkos ruhában ült az asztalhoz. Annak is nagyon örült, hogy Anca nagypapája megdicsérte Szöszmöszt. Büszke is volt rá. Szöszmös azonban azt is pontosan érezte, hogy a

térképek kiszínezése Juliskát egyáltalában nem érdekli, mint ahogy a szögek beverése sem, de az utóbbit mindenképpen sokkal értékesebb tevékenységnek tartja.

Szöszmősz eldöntötte, hogy mégis csak el fog járni egyedül sétálni az erdőbe és a patakpartra, és ott biztosan lesz kedve és ideje gondolkodni térképekről, szögekről, a nagypapáról, Juliskáról és az élet többi nagy rejtélyéről.

3. Szöszmősz réntörténetbe keveredik

Turbjörn a messzi északon született. Ő ezt persze nem is sejtette, mert semmi sem volt közelebb hozzá, mint az erdőnek az a békés szeglete, ahol a szülőhelye volt. Gyerekkorában a többi rénszarvaskölyökkel együtt ámulattal hallgatta a meséket a messzi délről, ahol az év egy részében egyáltalában nincs is hó. Ez számukra szinte elképzelhetetlen volt, mert ott, a messzi északon (ami nekik közel volt) a hó úgy hozzátartozott az élethez, mint a levegő, amit belélegeztek vagy a fű és a cserjék, amit ettek.

Turbjörn a messzi északon született.

Turbjörn sokszor ábrándozott arról, hogy milyen lehet ott élni, ahol az ennivalót nem a hó alól vagy a fagyos földből kell kikapirgálni, ahol a fákon nem szúrós tűlevelek, hanem ízletes zöld lombok nőnek, meg édes gyümölcsök is, amelyeket éretten csak fel kell nyalintani a földről. Álmodzásait elmesélte barátainak is, akik élvezettel hallgatták, mert nekik maguktól nem jutott eszükbe ennyi gyönyörűséget még kitalálni sem. Gyakran körbeülték Turbjörnt valamelyik tisztáson, és hallgatták varázslatos meséit.

Az idősebb rénszarvasok nem nézték jó szemmel ezeket a mesedélutánokat (akkor sem, ha esetleg éppen délelőtt került rájuk sor).

– Ne tömjétek a fejeteket ezekkel a felesleges jávorszarvasságokkal! – mondták a gyerekeknek. Ez olyasmi volt, mintha számárságot mondtak volna, csakhogy a rénszarvasok a jávorszarvasokat tartották különösen buta állatoknak.

– A világ hideg és kemény. Ábrándozás helyett inkább tanuljatok többet a

valóságáról! Ismerjétek meg pontosan az ehető és a mérgező növényeket! Eddzétek magatokat és tanuljatok rejtőzködni, hogy menekülni tudjatok a ragadozók és a vadászok elől!

Turbjörn megpróbálta elmagyarázni, hogy az ő meséi egyáltalán nem veszik el a fontos tudnivalók helyét, hanem éppen arra valók, hogy ő és a társai jobb kedvvel, több élvezettel végezzék a mindennapok kemény és néha unalmas feladatait. Erről azonban nem sikerült meggyőznie az idősebbeket, még a saját szüleit sem.

– A feladatok nem arra valók, hogy élvezzük őket. – szögezték le, de nem igazán tudták elmagyarázni, hogy miért.

A meséléstől el tudták tiltani Turbjörnt, de az ábrándozástól nem. Sőt, az ábrándozásból lassanként tervezgetés lett, Turbjörn most már egyre határozottabban érezte, hogy neki el kell jutnia meséi csodálatos vidékeire.

Veszélyes kalandba vágott. Tudta, hogy a vadászok a fiatal rénszarvasokat nem bántják. Valószínűleg nem szeretetből vagy sajnálatból, hanem azért, mert nem kapnak értük annyi pénzt, mint a felnőtt példányokért. Természetesen, ha vadászok közeledtek, a kölykök is mindig együtt menekültek az idősebbekkel, hiszen így tanulhatták meg, hogyan fogják tudni majd nagy korukban elkerülni a veszélyt.

A legközelebb azonban, amikor az őrszemek vadászok közeledését jelezték, Turbjörn nem menekült a többiekkel, hanem félrevonult, és várta, hogy mi fog történni. Egy kicsit persze izgult, ami azután fokozódott, amikor a vadászok

valóban feltűntek. Nagy prêmes kétlábúak voltak, vállukon a hosszú csövű gyilkos fegyverrel, amiről annyit hallott kiskorában. De nagyon bízott benne, hogy az is igaz, amit tanult: a hozzá hasonló kölyköket nem bántják. Nem is kellett csalódnia. Az egyik vadász hamarosan meglátta őt, és rögtön szólt is a többieknek:

– No, nézzétek már! Egy magányos kölyök! Nagyon gyorsan menekülhetek, ha ezt a szerencsétlent itt felejtették!

– Talán akkor a többiek sincsenek messze. – vélte egy másik vadász – Hagyjuk, hadd menjen, hátha odavezet a társaihoz.

– Vagy pedig vigyük túsznak! – tréfálkozott egy harmadik – Ha az anyukája meglátja, lehet, hogy felajánlja a férjét cserébe.

– Na persze, mert a te feleséged biztosan ezt tenné. – évődött a társa.

Turbjörn eközben nem ment sehová, békésen legelészett a cserjék között, ahol meglátták.

– Na menjünk, mert ránk esteledik! – zárta le a közjátékot a fővadász – Ha majd megtaláljuk a csordát, visszafelé majd hazazavarjuk a kis csavargót.

Turbjörn családja és csapata azonban nem hiába gyakorolta olyan szorgalmasan a rejtőzködést és menekülést, bizony valóban esteledni kezdett, és a vadászok nem találtak nyomukra. Dolguk végezetlen indultak hát hazafelé. Amikor visszaértek Turbjörnhöz, tanakodni kezdtek.

– Nem hagyhatjuk itt, mert a vadgazdaságban tudni fogják, hogy mi jártunk ma erre, és ha elpusztul, akkor a számlánkra írják.

Nem volt mit tenni, felpakolták Turbjörnt a teherautójuk platójára, és útnak

indultak. Turbjörn izgatottan figyelte az elsuhanó tájat, és reménykedett, hogy egyszer csak olyasmiket fog látni, amelyenkről álmodozásai nyomán a többieknek mesélt. Egyelőre azonban semmi ilyet nem tapasztalt. Az erdők, a cserjék, a rétek nagyon hasonlóak voltak azokhoz, amelyek között nevelkedett. Időnként az úttól távolabb kis házakat is látott, amelyekben – tudta – emberek laktak. Rénszarvast viszont nem látott egyet sem.

Egyszer csak a teherautó házak közé kanyarodott, azután meg is állt. Az egyik házból, amelyen a VADGAZDÁLKODÁSI KÖZPONT felirat volt olvasható, egy hatalmas, szakállas ember bújott elő. Turbjörnt az ember az egyik bácsikájára emlékeztette, akinek ugyanilyen színű és alakú szakálla volt, csak ez az ember a szarvak helyett egy nagy szőrmekucsmát viselt a fején. Az egyik vadász kiszállt az autóból, és beszélni kezdett a kucsmás emberrel. Aztán mind a ketten a teherautó platójához jöttek, és Turbjörnhöz fordultak.

– Na gyere, ne félj, jó dolgod lesz nálunk! – bízta a kucsmás – Kapsz enni, inni, és pajtásaid is lesznek. Sok hozzád hasonló csavargót neveltünk itt már fel, most is vannak itt egy jópáran.

Turbjörn legszívesebben megkérdezte volna, hogy itt vajon szabadon mesélhet-e a többieknek, de azután azt gondolta, hogy talán ez most nem a legjobb alkalom. Meg aztán sok választása nem volt, ha nem akart tovább a vadászok társaságában maradni. És nem akart. Így hát búcsút intett a vadászoknak, akik megkönnyebbulten autóztak tovább, és a kucsmás embert követve besétált a ház udvarába.

Érdekes napok következtek ezután. Turbjörn megismerkedett új társaival, akik közül soknak a hírét sem hallotta korábban. Rókakölykök, vadmalacok, szamárcsikók között itt nevelkedett egy rozsomákkölyök is. A rozsomákokat az idősebb rénszarvasok vérszomjas ragadozóknak írták le, akik halálos veszélyt jelentenek a rénszarvas kölykökre. Turbjörn nehezen tudta elképzelni újdonsült barátjáról, ahogy éppen rénszarvasvérre szomjazik, de azért a biztonság kedvéért igyekezett elkerülni, hogy kettesben maradjon vele.

Turbjörn természetesen új barátaival is megosztotta ábrándozásait a távoli álmovilágáról, ahová el szeretne jutni. Itt senki sem akadályozta meg abban, hogy akár egész nap hangosan álmodozzék, de hamarosan kiderült, hogy a többieket különösebben nem érdeklik a történetei.

– Reggelit kapunk, ebédet és vacsorát, – értetlenkedtek – van menedékünk a hó és a hideg elől, miért kellene nekünk egy ismeretlen, távoli világgal foglalkozni?

Az egyetlen, aki látható élvezettel hallgatta Turbjörn meséit, egy fiatal jávorszarvas volt. Sőt, nemcsak hallgatta, hanem időnként továbbszötte, színezte a történetet. Turbjörn ezen alaposan meglepődött.

– Mi mindig azt hallgattuk, hogy a jávorszarvasok milyen buta, értelmetlen állatok. Te ennyire kivételes vagy a többiek között?

– Dehogyan! – tiltakozott a jávorszarvas. – A jávorszarvasok között is vannak butábbak és okosabbak, szebbek és csúnyábbak. Ahogyan biztosan a rénszarvasok között is. Nekünk meg mindig azt mondták, hogy a rénszarvasok unalmasak,

nagyképűek és barátságatlanok. Ismerniük kellett volna téged!

Turbjörnnek nagyon jól esett ez a dicséret, és innentől kezdve álmodozásainak már az is része volt, hogy a mesés, déli tájakra jávorszarvas barátjával együtt juthasson el.

Az álmok megvalósulásában sokat segíthet, ha valaki nemcsak álmodik, hanem éber is. Turbjörn egy napon arra figyelt fel, hogy a kucsmás ember arról beszélget valakivel, hogy egy távoli vadgazdaságban szívesen fogadnának különleges északi állatokat. Azonnal szólt a jávorszarvasnak, és attól kezdve minél többször igyekeztek a kucsmás ember közelében sétálgatni, és olyan különlegesnek és északinak látszani, amennyire csak bírtak. Az eredmény nem is maradt el. A kucsmás ember egyszer csak így szólt a társának:

– Ez a két szarvasborjú olyan ott, mintha egy mesekönyv lapjairól léptek volna ki. – (Pedig ki se léptek...)

– Biztosan örülnének nekik ott a hét határon túl!

Nem sokkal később egy olyan teherautó érkezett a telepre, mint amilyennel Turbjörn annak idején odaérkezett. A kucsmás ember barátságosan odaterelgette a két barátot, és a teherautó hamarosan útnak indult. Az út hosszabb és változatosabb volt, mint azt Turbjörn legkalandosabb meséiben elképzelte. A teherautóról vonatra szálltak, aztán hajóra, azután megint vonatra. Hegyeken, tengereken, hidakon utaztak keresztül. Erdőket, tengerparti pálmafákat, szőlőskerteket csodálhattak meg. Közben mindig ellátták őket enni- és innivalóval, és gondosan figyelték, hogy minden szempontból jól érzik-e magukat.

Jól érezték. Azután soknapos utazás után újra teherautóra szállították őket, és végül megérkeztek egy ahhoz hasonló gazdaságba, mint ahonnan elindultak.

A kucsmás ember helyett itt egy kalapos ember fogadta őket, társaik pedig főleg bárányok, kecskék és csikók lettek. Hamarosan megismerkedtek egy barátságos, de szigorú kutyával. Megtudták, hogy ő a kalapos ember legjobb barátja, és tőle tanulták meg, hogy mit hol találnak, és hogy mikor mi a dolguk. Mindent megtaláltak és nem volt sok dolguk. Kedvükre sétálgathattak az egész domboldalon, legelhették a zamatos füveket és leveleket. Szemezgethettek a vadon termő édes gyümölcsökből. Ihattak a patakból, vagy lesétálhattak a közeli tóhoz. Sütkérezhettek a meleg napon, vagy áztathatták magukat a langyos esőben. Minden olyan volt, amilyennek Turbjörn meséiben megálmodta.

A közelben lakó emberek házait, kertjeit el kellett kerülniük. Ha néha kíváncsiságból kicsit közelebb merészkedtek, a kutya valahogyan erről mindig tudomást szerzett, és szigorúan figyelmeztette őket. Amikor viszont gyerekek jöttek látogatóba, akkor mindig a közelben kellett maradniuk, sem elkerülni, sem ijesztegetni nem volt szabad őket, és ha a gyerekek meg akarták őket simogatni, ezt békésen kellett hagyniuk.

Telt-múlt az idő. Hűvösebb lett. Rövid ideig havazott is, de ez semmiség volt ahhoz képest, amilyenhez a szülőföldjükön szoktak. Enni- és innivalót mindig kaptak a kalapos embertől. Aztán újra melegedni kezdett, kinyíltak a virágok, zöldek lettek az erdők és mezők. Jöttek látogatóba a gyerekek. Turbjörn és a jávorszarvas boldogok voltak.

Álmodzásairól már nem volt mit mesélnie új társainak, hiszen azok mindig itt éltek. Nekik viszont az volt különleges, ahonnan ők jöttek: a messzi észak. Az örök hó, a jegesmedvék, a félelmetes rozsomákok. Ahonnan ők olyan szívesen jöttek el, hogy megtalálják álmaik mesevilágát. És volt olyan kiskecske, aki ettől kezdve csak arról álmodozott, hogy egyszer eljut oda, a zord, de fenséges északra, ahol kedvére élvezheti azt a tisztaságot, csendet és békességet, amire mindig vágyott.

Turbjörn és a jávorszarvas lassan felnőttek, és ahogyan a kutyától megtudták, előbb-utóbb el kellett hagyniuk az állatkölykök számára fenntartott gazdaságot. Akik innen kikerültek, azok részben felnőtt állatok számára létrehozott vadasparkokba vagy állatkertekbe kerültek, részben visszaszállították őket szülőhelyükre, ahol aztán azt figyelték, hogy hogyan találják meg helyüket otthon maradt társaik között. Turbjörn és a jávorszarvas ez után szinte kizárólag arról tanakodott, hogy igazából mit is szeretnének legjobban, és azt hogyan tudnák elérni.

Abban hamar egyetértettek, hogy nekik a vadaspark tetszene legjobban, mert azt valami olyasminak képelték, mint ahol eddig is éltek. Ebben nem is tévedtek. De mit lehetne tenni azért, hogy ez sikerüljön? Ehhez sem a kutyától, sem mástól nem kaptak segítséget. Várakoztak tehát és figyeltek. Egy napon, amikor épp a patakhoz mentek le inni, a patak túloldalán egy sétáló kétlábúra lettek figyelmesek. Olyan volt, mint a többi ember, de valahogy mégse. Egy kicsit kopott kardigánt viselt, és egy kicsit másképpen mozgott, mint a felnőtt emberek szoktak.

– Talán gyerek? – néztek egymásra – Akkor akár közel is mehetünk hozzá,

hátha meg szeretne simogatni. – reménykedtek.

Szöszmös (mert persze, hogy ő volt a kardigános figura) örömmel és barátsággal fordult a közeledő szarvasokhoz.

– Micsoda váratlan vendégek! – mondta némi meglepetéssel a hangjában – Ti aztán hosszú utat tehattetek meg, mire ideértetek!

Turbjörn és a jávorszarvas egymás szavába vágva mesélte Szöszmösnek kalandos történetüket, és mostani izgalmas helyzetüket, hogy sikerül-e felnőtt korukra is itt maradni álmaik földjén.

Szöszmös elmesélte a szarvasoknak, hogy ő is élt a szülőföldjétől távol, de neki annyira hiányoztak a megszokott helyek és főleg a szeretett emberek, hogy végül hazatért úgy is, hogy akkori nagy szerelmétől el kellett válnia.

– Nem lehetne egyszerűen elmondani annak a kalapos embernek, hogy itt szeretnétek maradni? Hátha mások meg haza szeretnének menni, és akkor mindenki jól járhatna.

– Mi a kalapos emberrel nem tudunk beszélni, csak a legjobb barátjával, a kutyával. – válaszolták a szarvasok – Ő pedig nagyon szigorú, és soha senkivel nem lenne hajlandó kivételt tenni.

– Akkor ez valóban nem könnyű helyzet. – bólogatott együttérzően Szöszmös – De oldottunk már meg nehezebb helyzeteket is. – mosolygott biztatóan a szarvasokra – Majd gondolkodom, mit is csinálhatunk. Nézzetek le minden nap ide, a patakhoz, majd jövök és szólok, ha jó hírem van.

Turbjörn és a rénszarvas szinte táncolva ugrabugráltak haza, mint kiskölyök

korukban. Ha a kalapos ember látta volna őket, talán nem is engedte volna még őket a felnőttek közé. Annyira bíztak Szöszmöszenben, hogy fikarcnyi kétségük sem volt, hogy új barátjuk megtalálja a módját, hogy vágyaik teljesüljenek.

Szöszmös Kardigán is bizakodott benne, hogy fog találni megoldást, de annyira biztos azért nem volt a dolgában. Eszébe jutott régi ismerőse, Erdei Manó, aki hajdanában a Patakparti Erdei Park főigazgató állatorvosa volt, és akinek a hathatós segítségével sikerült kimentenie a csíkosmókusokat a szűcs karmai közül. Megpróbálta felhívni telefonon, de a régi telefonszámon senki sem jelentkezett. Ez nem volt jó hír, nem is sietett közölni a szarvasokkal.

Néhány nappal később azonban Ancsa nagypapáját meglátogatta egy régi barátja, aki az egyetemen az állattan professzora volt. Szöszmös megkérdezte tőle, hogy nem ismeri-e véletlenül Erdei Manó főigazgató urat.

– Véletlenül? – kacagott egy jót a professzor – Együtt jártunk az egyetemre, és ötven éve az állatokon kívül jóformán csak egymással tudunk értelmes dolgokról beszélgetni. – mosolygott egy kicsit bocsánatkérően Ancsa nagypapájára.

Emlékezett a csíkosmókusok kalandjára is, és elismerését fejezte ki Szöszmösnek a szellemes mentőakció kiötléséért. Erdei Manó azóta nyugdíjba ment, de változatlanul dolgozik az Erdei Parkban és az egyetemen is. A professzor megígérte, hogy szól a volt főigazgatónak, és ő biztosan segíteni fog, hogy a szarvasok az Erdei Parkba kerülhessenek.

Elmondta, hogy ő személy szerint helyesebbnek tartaná, ha az emberek között felnőtt állatok visszakerülnének eredeti hazájukba társaik közé, de lehetnek

kivételes esetek, és elhiszi Szöszmösz Kardigánnak, hogy ez egy ilyen eset. Majd jelentkezik, ha sikerült valamit intéznie.

A professzort kicsit szórakozott és feledékeny embernek ismerték, ezért Szöszmösz nem volt meglepve, hogy egy ideig semmit sem hallott felőle. Néhány nap után azért már aggódni kezdett, hogy a szarvasokat nehogy már hazaköltöztessék mielőtt Erdei Manó segíteni tudna. Egyik délelőtt azonban, amikor a patakparton sétált, messziről meglátta, ahogy a szarvasok lelkenedezve szaladnak felé!

– Jönnek értünk! Jönnek értünk! – kiabálták, mint a gyerekek az óvodában – Már attól féltünk, hogy elbúcsúzni sem tudunk tőled. Délután visznek át minket az Erdei Parkba. Az igazgató személyesen beszélte meg a kalapos emberrel. Sose fogjuk tudni meghálálni, amit értünk tettél!

– Meghálálni nem is kell. – mosolygott rájuk Szöszmösz Kardigán – Elég, ha megköszönitek.

– Köszönjük! Köszönjük! – vágott egymás szavába Turbjörn és a jávorszarvas – És ugye majd eljössz meglátogatni minket az Erdei Parkban?

Szöszmösz Kardigán kicsit zavarba jött, mert eszébe jutott, hogy a csíkosmókusoknak is megígérte, hogy biztosan meg fogja őket látogatni, azután másképpen alakult az élete. Ezúttal egy kicsit óvatosabban válaszolt.

– Mindent el fogok követni, hogy egyszer eljussak oda. Más barátaim is várnak ott rám.

Turbjörn és a jávorszarvas megtalálta álmai földjét, és remélhetjük, hogy

soha többet nem is veszítik el. Szöszmös boldog volt, hogy segíthetett nekik, de elgondolkozott, hogy vajon ő meg tudja-e magának álmodni, hogy hol és kivel szeretné tölteni az életét, és vajon valóban meg tudja-e azt találni.

4. Szöszmös majdnem igazgatóhelyettes lesz

Egy kora tavaszi napon Szöszmös levelet kapott. Igazi levelet, fehér borítékban, fejléces papírra nyomtatva, tollal aláírva. A Játszótéri Igazgatóságról érkezett, személyesen az igazgató írta. Az igazgató korábban főellenőr volt, még korábban ellenőr, még annál is korábban pedig kisfiú. Amikor kisfiú volt, Tódor bácsi volt a nagy példaképe, aki a legbonyolultabb szerelési munkákat is játszi könnyedséggel végezte el a házukban. Ő is ezmester szeretett volna lenni, de hát nem volt hozzá tehetsége. Így lett igazgató.

Még ellenőr korában ismerkedett össze Szöszmös Kardigánnal, aki akkoriban önszorgalmából javítgatta a környék játszótereinek játékeit, felszereléseit. Ellenőrként nem helyeselte, hogy valaki az Igazgatóság tudta nélkül végez ilyen munkákat, de amikor megtudta, hogy Tódor bácsi tanítványa a „tettes”, akkor azonnal megadta neki a hivatalos támogatást, és onnantól ő maga is büszkén fogadta a gyerekek, szülők és nagyszülők dicséreteit.

A Szöszmös Kardigánnak írt levelét Tódor bácsinak címezte, mert nem tudta pontosan, hogy együtt laknak-e. Amikor egyik délután Szöszmös Juliskával meglátogatta Tódor bácsiékat, együtt bontották fel a levelet, és Szöszmös érdeklődéssel kezdte el olvasni.

Az állt a levélben, hogy az Igazgatóság egy pályázaton sok pénzt nyert a játszóterek felújítására, fejlesztésére. A munkák vezetését olyan szakemberre szeretnék bízni, hogy az eredménnyel a megbízók is és a játszótereket használó gyerekek és hozzátartozói is elégedettek legyenek. Az igazgató azt írta, hogy ő erre a feladatra Szöszmősz Kardigánnál alkalmasabb személyt elképzelni sem tud. Tisztelettel érdeklődik, hogy Szöszmősz Kardigán elvállalná-e ezt a munkát. Természetesen a legboldogabb akkor lenne, ha Tódor bácsi is közreműködne, de úgy tudja, hogy ő és Tódor néni már nem szívesen költöznének vissza a városba. Nagyon reméli, hogy Szöszmősz Kardigán elvállalja a megbízást, és akkor – ha szükséges – Tódor bácsi véleményére, tanácsaira is számíthatnak. Kelt mint fent, tisztelettel, stb., stb., aláírás, IGAZGATÓ.

Tódor bácsi és Szöszmősz szinte egyszerre kiáltottak fel.

– Fantasztikus! Gratulálok! – örvendezett Tódor bácsi.

– Hihetetlen! El sem hiszem! – hüledezett Szöszmősz.

– És elvállalod? – kérdezte Tódor bácsi.

– Mi az hogy! – vágta rá Szöszmősz.

Tódor bácsi most Juliskához fordult.

– Mit szólsz, milyen kapós lett a barátod? Biztosan neked is sok tennivalód lesz egy ilyen fontos ember mellett.

Juliska arcán egy kis árnyék futott át, de azért kedvesen mosolygott.

– Én is úgy gondolom, hogy ezt a munkát Szöszmősznek találták ki, és semmiképpen sem szeretném, ha elszalasztaná. – mondta. – De azt hiszem én

inkább Anca nagymamája és nagypapája mellett maradok. Egyébként is Anca a nyarat valószínűleg velünk fogja tölteni, és talán kényelmetlen is lenne a kis házban hármásban.

Tódor bácsi kicsit meglepetten és kérdőn nézett Szöszmösre, ő azonban csak hümmögött valamit és a levelet tanulmányozta.

Később, amikor Juliska már Tódor nénivel és Terka nénivel a konyhában szorgoskodott, Szöszmös kiöntötte a lelkét Tódor bácsinak.

Elmondta, hogy a dalocskák és a kalandos történetek már nem olyan érdekesek, mint régen, és nem nagyon van más, ami mind a kettőjüket érdekli. Ő bizony már megint jóideje egyedül járja az erdőt, és aközben töpreng, hogy mi lehet az a fontos dolog, amit neki az életében csinálnia kellene. Elmesélte, hogy hogyan vezette be őt Anca nagypapája a matematika csodavilágába, de hogy azt is megértette, hogy ahhoz, hogy ott valami igazán fontosat csinálhasson, olyan rengeteget kellene tanulnia, amihez neki biztosan nem lenne türelme és talán tehetsége sem.

Ezért aztán elképzelni sem tud jobb lehetőséget most a maga számára, mint ez az ajánlat a Játszótéri Igazgatóságtól. Biztosan szokatlan lesz Juliska nélkül, meg Juliskának is nélküle, de lehet, hogy jót fog tenni ez a kis távollét, ha majd újra összekerülnek.

– Na persze. – mondta Tódor bácsi. – Juliska a nyáron majd új dalokat tanul Ancsától, neked sok új történeted lesz a városból, és akkor majd minden rendben lesz megint.

Szöszmös nem volt biztos benne, hogy Tódor bácsi ezt komolyan mondta vagy gúnyosan, de inkább nem firtatta.

– Ami leginkább bánt, – folytatta Szöszmös – az az, hogy Anca nagypapája és nagymamája annyira számít rám. Biztosan meglennének nélkülem is, hiszen korábban is megvoltak, de ők sem fiatalodnak, és biztosan hiányozni fog nekik a segítség.

– Megoldjuk, fiam, megoldjuk. – mondta mélyen elgondolkodva Tódor bácsi, majd nagy levegőt véve folytatta.

– Ha te így megtiszteltél bizalmaddal, akkor hadd mondjam el, hogy én sem mindig találok a helyem ebben a vidéki csodavilágban. Terka bácsi horgászfelszerelései már olyan tökéletesek, hogy azzal már ritkán van komoly tennivaló. Maga a horgászat engem annyira nem szórakoztat, legalábbis nem minden nap reggeltől estig. Persze fiatalabb én sem leszek, de egy kis séta és barkácsolás biztosan nem fog megártani. Hetente egyszer-kétszer majd átsétálok az öregekhez – én mondhatom rájuk, csak egy pár évvel fiatalabbak nálam – és elvégzem a legszükségesebb teendőket. De azt megígérem neked, Szöszmös, hogy matematikát nem fogok tanulni!

Szöszmös rávágta volna, hogy bizony ő sem gondolt volna magáról ilyen, de annyira meghatotta Tódor bácsi ajánlata, hogy csak átölelte mesterét és nagyon szépen megköszönte neki.

Hamar meg is írták a válaszlevelet az igazgatónak, amelyben Szöszmös Kardigán köszönettel elfogadta a megtisztelő ajánlatot, és érdeklődött a pontos

teendői és munkafeltételei iránt.

Az újabb levél már e-mailben jött közvetlenül Szöszmösnek. Ami a pontos teendőket illeti, teljes szabadságot kap, hogy bármi olyat megvalósítson, ami a megbízóknak és a játszótereket használó gyerekeknek és felnőtteknek tetszik. A munkájához pedig minden feltételt megadnak, amire csak szüksége van. Lakást és irodát biztosítanak számára, mobiltelefon, számítógép és – ha szükséges – autó a rendelkezésére áll.

Szöszmös arra gondolt, hogy ha csak a felét vagy akár csak a negyedét megkapja annak, amit ígérnek, akkor már királyi dolga lesz. Így hát összecsomagolt, elbúcsúzott Juliskától, a nagypapától és a nagymamától és elutazott a városba.

Ahogy megérkezett, felkereste az igazgatót. Amióta Szöszmös ellenőrként utoljára találkozott vele, megváltozott kissé. A haja kevesebb lett, a hája több, de Tódor bácsi iránti rajongása nem csökkent, és Szöszmöshöz is ugyanolyan barátságos maradt. Személyesen adta oda neki a leendő lakása kulcsát.

A haja kevesebb lett, a hája több.

– Nem egy luxuslakosztály, – mentegetőzött – de minden van benne, amire szükséged lehet.

A lakás valóban egészen kicsike volt: egy lakószoba (ami azért valamivel nagyobb volt, mint a kis kerti fészker, ahol Juliskával laktak), egy mosdó és egy főzőfülke, de mindez Szöszmösznek pont elegendő volt. Kiderült, hogy egy lakótársa is lesz, az Igazgatóság egy másik munkatársa, de ő ideje legnagyobb részét vidéki utazásokkal tölti, úgy, hogy nem nagyon fogja zavarni Szöszmöszt.

Az igazgató megmutatta Szöszmösznek az irodáját is. Ha a lakás picike volt, az iroda – ha lehet – még szűkösebb. Egy nagy irodában egy kis íróasztal volt elkerítve egy könyvespolccal. Ez sem egyedül az övé volt, ezért az íróasztal fiókjai

egy kivételével mind be voltak zárva. Az íróasztalon volt egy számítógép is, amit használhatott, de átállítani rajta semmit nem volt szabad, mert azt az íróasztal másik tulajdonosa nem engedte. Amikor Szöszmősz megemlítette az igazgatónak, hogy ő ennek nem nagyon örül, az igazgató csak legyintett:

– Nem érdekes, éppen most cseréltem le a notebookomat a legújabb modellre, a régit mindjárt neked adom.

Pillanatok múlva Szöszmősz Kardigán kezébe kapott egy olyan számítógépet, amelyenről álmodni sem mert. Örömét látva az igazgató fellelkesedett.

– Tulajdonképpen a mobiltelefonomat is lecserélhetném, mert abból is van már új modell. Akkor abból is megkapod a régit.

Szöszmősz mindennek nagyon örült, de igazán azt szeretne volna már tudni, hogy mi lesz a munkája.

– Pontosan az, amit írásban is megkaptál. – bólogatott az igazgató. – Elégedetté tenni a megbízóinkat és a játszóterek közönségét.

– Na, ez az, amit már a levélben sem értettem. – mondta Szöszmősz Kardigán. – Arról vannak elképzeléseim, hogy a gyerekek minek örülnének. De arról fogalmam sincs, hogy a megbízók minek örülnek. Azt sem tudom, hogy azok kifélék-mifélék.

Igen-igen, – vakarta meg a fejét az igazgató. – Ez nem olyan egyszerű. Tudod, van egy központ, ahol a pályázati pénzekkel gazdálkodnak. Tőlük kapjuk a pénzt mi is. Ők igazán azt szeretik, ha minél több pénzhez jutnak hozzá és minél hamarabb, és minél kevesebb pénz kell kifizetniük és minél később. Nagyjából

ennyi.

Hát ebből nem sokat értek. – kedvetlenedett el Szöszmősz. – Hogyan tudnék akkor én a segítségekre lenni?

– Te tudod, hogy mitől lesznek jók a játszótérek, és hogy azt hogyan lehet megcsinálni. Olyan tervezeteket kell benyújtani a központnak, amire ők megkapják a támogatást. Azután ahogy haladsz a munkával, jelentéseket kell nekik írni, hogy el tudjanak számolni a pénzzel. Ennyi az egész.

– Nézd, – fordult Szöszmősz az igazgatóhoz – te tudod, hogy én valamicskét értek a játszótérekhez, hiszen úgy ismerkedtünk össze. Nem lehet, hogy én inkább csak azzal foglalkozzam, a tervezetekkel és jelentésekkel meg valaki más?

Az igazgató elnevette magát.

– Jó. Egyelőre maradjunk annyiban, hogy te foglalkozz a játszótérekkel, a többit majd összehozzuk. Hiszen a tervezetek és a jelentések is csak akkor lehetnek jók, ha a játszótérek közönsége elégedett lesz. A szülők, a nagyszülők... – az igazgató egy kis szünetet tartott.

– ... és a gyerekek... – folytatta Szöszmősz.

– Igen, igen, a gyerekek is... – mondta elgondolkozva az igazgató.

– És a kutyák. – tette hozzá Szöszmősz.

– Hogy micsoda? – döbrent meg az igazgató. – Mi van a kutyákkal?

– Hogy ők is elégedettek legyenek. – magyarázta Szöszmősz.

– Mi közünk nekünk a kutyákhoz? – csattant fel az igazgató. – Kutyákat szigorúan tilos a játszótérekre vinni! Én tettem ki a tiltó táblákat. Jól is néznék

ki! A kutyák oda..., szóval oda, minden sarokra! Hogy juthat ilyen egyáltalán a eszedbe?

– Tudom. – válaszolt higgadtan Szöszmősz. – Én is láttam a tiltó táblákat.

Nincs is velük semmi baj, de valami hiányzik.

– Hiányzik? – csodálkozott az igazgató. – Mi hiányzik? Többféle kutyát is rajzoltattam rájuk, mert régebben volt olyan, hogy valaki azt hitte, hogy csak azt az egyféle kutyát nem szabad bevinni, amelyik a táblára van rajzolva, és egy nagy piros vonallal át vannak húzva. Mi hiányozhat még?

– Félreértesz. – nevette el magát Szöszmősz. – A táblák nagyon szépek és hasznosak. Csak arra gondolok, hogy ha valami valahol tilos, akkor nem árt, ha azt is megmondjuk, hogy hol szabad. Sőt, esetleg lehetőséget is teremtünk rá.

– Lehetőséget? A kutyáknak? De hát mi Játszótéri Igazgatóság vagyunk, és a játszótér a gyerekeknek van és nem a kutyáknak! – igyekezett véget vetni a vitának az igazgató.

Szöszmősz Kardigán azonban nem tágított.

– Gondold el hány olyan család van, ahol gyerek is van és kutya is. Tódor bácsiéknál is volt kutya, macska és három gyerek. Aztán meg én is. – tette hozzá kicsit elérzékenyülve. – És, ha jól emlékszem, nálatok is volt kutya a gyerekkorodban. Talán kettőis.

– Igen, igen. – mormogta az igazgató. – De hát az más, azok szinte családtagok voltak.

– Persze. – vágta rá Szöszmősz. – De ez pontosan így van más családoknál is.

És milyen jó lenne, ha egy szülő vagy nagyszülő gyerekekkel és kutyával együtt tudna olyan játszóhelyet találni, ahol együtt játszhatnak. Persze úgy, hogy más gyerekeket és kutyákat ne zavarjanak.

Az igazgató hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Túl szép gondolat ez. Elképzelni sem tudom, hogyan lehetne ezt megcsinálni. – majd hirtelen Szöszmősz Kardigán vállára tette a kezét. – De hát azért kértelek fel téged erre a feladatra, hogy ilyen hihetetlen gondolatok is megvalósulhassanak.

Felállt és kinyújtózott.

– Fárasztó nap volt ez a mai. Menjünk, és pihenjük ki magunkat.

Szöszmősz hazament, de még egyáltalában nem pihenni. Mindjárt nagy hasznát vette az igazgatótól kapott notebookjának, mert nekiállhatott az internetet bogarászni.

Meglepte, hogy sehol a világon nem talált rendszeresen működő kutyás játszótereket. Sokat foglalkoztak azzal, hogy otthon, a lakásban vagy kertben hogyan játsszanak gyerekek és kutyák együtt, de a nagyobb parkokban, játszótereken inkább külön játszóhelyeket készítettek a gyerekeknek és a kutyáknak. Legfeljebb alkalmi rendezvényekről talált beszámolókat, ahol gyerekek és kutyák együtt játszhattak.

E-maileket írt az ilyen események szervezőinek, résztvevőinek, és leírta nekik az elképzeléseit közös gyerek-kutya játszóhelyek létrehozásáról. Néhány órán belül rengeteg válasz érkezett. Voltak, akik nagyon ellentéték Szöszmősz Kardigán

elképzeléseit, és féltették a gyerekeket a kutyák által okozott betegségektől, sérülésektől. Mások viszont nagyon lelkesek voltak, szakértő tanácsokkal látták el Szöszmöszt, és együttműködésüket ajánlották fel terve megvalósításához. Volt közöttük tanár, gyerekgyógyász, állatorvos, pszichológus, sőt, még cirkuszi állatidomár is.

Szöszmös jegyzeteket készített, hogy másnap beszámolhasson az igazgatónak.

Amikor másnap reggel bement az irodába, kiderült, hogy az igazgatónak váratlanul külföldre kellett utaznia egy óriáskerék megnyitójára, és néhány napig biztosan nem fog tudni vele beszélni. Így hát hazament, és folytatta az internetes tájékozódást és a levelezést.

Mire az igazgató hazaérkezett, Szöszmös már egy egészen részletes tervet tudott felvázolni. A nagyobb parkokban a gyerekjátszóterek mellé elkerített kutyajátszótereket lehetne létrehozni, és külön olyan játszóhelyeket, ahol az egymást jól ismerő gyerekek és kutyák együtt játszhatnak. Ezekbe olyan felszereléseket tennének, amelyeket a gyerekek és kutyák otthoni, kerti együttes játszásához árusítanak. Szöszmösnek részletes listája volt a felszereléseket árusító boltokról, a márkákról, az árakról. Természetesen felsorolta azokat a szakembereket és szervezeteket is, akik a világ minden tájáról támogatást ajánlottak a terv megvalósításához. És mivel Tódor bácsi lánya óvónő, nagyobbik fia pedig állatorvos volt, tőlük azt is pontosan megtudta, hogy kik azok a szakemberek a városban, akik biztosan személyesen is segítenének, ha szükséges.

Az igazgató csak ült, és szinte kővé meredve hallgatta.

– De hát ez borzasztó! ... Mármint, hogy borzasztó érdekes! De mégis csak borzasztó! – és zsebkendővel törölgette a homlokát.

– Valamit rosszul csináltam? – kérdezte aggodalmaskodva Szöszmös.

– Rosszul? – kérdezett vissza az igazgató, miközben már a tarkójánál tartott a homloka törölgetésével – Dehogysis. Jól! Túlságosan is jól!

– Ezt nem értem. – csodálkozott Szöszmös.

– Te itt egy pár nap alatt annyit csináltál, amennyit az Igazgatóság néhány osztálya egy év alatt sem. – magyarázta az igazgató. – Tőled félni fognak, mert megijednek, hogy nem lesz munkájuk, elvesztik az állásukat. Akkor pedig téged nem fognak szeretni, és azt én nagyon nem szeretném.

– Nem hiszem, hogy így lenne. – vélekedett Szöszmös. – Én éppen attól félek, hogy a terveim megvalósításához az én munkám nagyon kevés, és nagyon sok segítségre lesz szükség. Biztosan sokan örülni fognak, hogy ilyen érdekes munkában vehetnek részt, főleg akiknek gyerekük és kutyájuk van. Mások meg annak fognak örülni, hogy még annyit sem kell dolgozniuk, mint eddig. De különben is, te vagy az igazgató, majd meggyőződ őket.

Az igazgató arca felderült.

– Igaz is! Én vagyok az igazgató! És ki győzné meg őket, ha nem én?

Arra azért megkérte Szöszmöszt, hogy az Igazgatóságon másnak ne nagyon beszéljen a terveiről, bízza rá a hivatalos tervezet elkészítését (ezt Szöszmös egyáltalán nem bánta), és várjon türelmesen, mert az összes engedély

beszerzéséhez néha nagyon hosszú időszükséges.

Szöszmősz Kardigán a kutyás játszótér tervét egyelőre félretette magában, az érdeklődő e-mailekre válaszolt, de egyébként nem foglalkozott vele.

Úgy határozott, hogy egy ideig csak olyan munkákba fog bele, amit egyedül is el tud végezni. Játszótéri javítások, szerelések, csinosítások, végeláthatatlan feladat. Annyi segítséget elfogadott az Igazgatóságtól, hogy a legjobb szerszámokat és anyagokat rendeltette meg magának, bár közben szeretettel gondolt vissza a Tódor bácsitól elhozott legelső szerszámok készletére.

A sok munkával gyorsan telt el jó pár hét. Egyik nap aztán az igazgató behívta az irodába. Lelkendezve fogadta.

– Szinte minden engedély megvan! Mindenki lelkes! A központban is, és itt az Igazgatóságon is.

– Ugye mondtam? – örvendezett Szöszmősz.

– Eddig is bíztam benned, ezután még inkább fogok. – ismerte el az igazgató.

A következő héten elkezdődtek a munkák. Nem is egy, hanem egyszerre három parkban kezdték el a kutyás játszótérek kialakítását. Szöszmősz Kardigán éjjel-nappal dolgozott. Sokan megesküdték volna rá, hogy ugyanabban az időben mind a három helyen egyszerre látták. Rengeteg előre nem látható apró nehézséggel kellett megküzdeni. Szöszmősz az egyik kezével e-mailezett, a másikkal csavarozott és közben mobiltelefonált. A többiek is derekasan helytálltak.

A megnyitó tervezett napja előtti este úgy nézett ki, hogy sehol semmi soha

nem fog elkészülni. Senki nem aludt, hajnalig küzdöttek.

A tervezett időpontban mind a három kutyás játszóteret sikeresen megnyitották. Fantasztikus volt! Minden tökéletesen működött. A három park boldog gyerekek és kutyák örömétől volt hangos.

Az eseményről most már nemcsak az Utcák és Terek tudósított, hanem az országos napilapok, a tv és az internetes fórumok is. Nyilatkozott az igazgató, a központ vezetője, a város polgármestere, sőt, egy miniszter is. Szöszmősz Kardigánról a nagy ünneplésben most teljesen elfeledkeztek, de ő ezt egyáltalán nem bánta. Ő megkapta az elismerést a gyerekektől, a szülőktől, a nagyszülőktől, a kutyáktól és persze azoktól, akikkel hetekig-hónapokig együtt dolgozott. Boldog és elégedett volt.

A kutyás játszóterek híre az interneten keresztül külföldre is eljutott, és a központ és az Igazgatóság sok gratuláló levelet kapott, amelyekben néhányan külön kiemelték Szöszmősz Kardigán szerepét.

A kutyás játszóterek híre az interneten keresztül külföldre is eljutott.

Az igazgató behívta magához Szöszmősz. Kicsit zavarban volt.

– Remélem nem bántott nagyon, hogy az ünneplésben ... khm ... kicsit háttérbe szorultál.

– Ugyan már! – nyugtatta meg Szöszmös – Nagyon nem szeretek ilyen alkalmakkor előtérben lenni.

– Helyes! – lélegzett fel az igazgató. – Te tudod, hogy én tudom, hogy milyen nagy szereped volt a sikerben. Bár azt is tudnod kell, – tette hozzá sietve – hogy mi is keményen dolgozunk. Rengeteg munkánk lesz, amíg az összes jelentéseket megírjuk és elfogadtatjuk.

– Ezért külön hálás vagyok. – jegyezte meg mosolyogva Szöszmös.

– A központ is nagyon méltányolja a munkádat. Azt javasolták, hogy nevezzelek ki igazgatóhelyettesnek.

Szöszmös elképedt.

– Engem? De hát ennek semmi értelme! Sose csináltam olyat, és nem is szeretnék. Kinek lenne ez jó?

– Több pénzt tudnánk például neked fizetni. Meg kényelmesebb munkád lehetne. Munkaebédekre és -vacsorákra, meg külföldi értekezletekre járhatnál a megerőltető munkák helyett. – egy kicsit elgondolkozott – Azt hiszem, igazad van, ez tényleg nem neked való.

– Hát persze hogy nem! – vágta rá Szöszmös – Azért köszönöm, hogy gondoltatok rám. A pénzem nagy részét úgyis félreteszem, és majd kitalálom, hogy mihez kezdjek vele. Tódor bácsiék és Anca nagyszülei biztosan jobban fogják tudni használni, mint én. Nekem az a legjobb érzés, ha látom, hogy amit csinálok,

az örömet szerez másoknak. És esetleg ezt ki is mutatják.

– De nagyon igazad van! – bólogatott az igazgató. – Mennyire ugyanezt gondoltam én is gyerekkoromban. Ezért is rajongtam és rajongok még ma is Tódor bácsiért. Azóta persze már más lehetőségeket is megtanultam.

– Más lehetőségeket? – csodálkozott Szöszmös. – Mire gondolsz?

– Ha igazán nagy hasznára akarsz lenni az embereknek, – magyarázta az igazgató. – akkor sok pénzt kell keresned. Nagyon-nagyon sokat. És abból a sok pénzből azután olyan sok jót tehetsz, amennyit csak akarsz. Csak sajnos azt is megtanultam, hogy mire az emberek azt a nagyon sok pénzt összegyűjtik, addigra sokszor elfelejtik, hogy mire is akarták költeni. Ezért aztán a te módszered talán kevésbé hatásos, de biztosabb.

Felállt a székéből.

– Kíváncsian várom a következő ötletedet. Biztosan ugyanilyen sikeresek leszünk.

Szöszmös Kardigán elgondolkozva ment haza. Úgy érezte, lassan kezd megérteni dolgokat a felnőttek világából, de az egyáltalában nem biztos, hogy ha megértjük, hogy mások mit és miért csinálnak, akkor azt nekünk is ugyanúgy kell csinálni.

5. Szöszmös megismerkedik a lakótársával és el is bűcsúzik tőle

Miközben Szöszmös Kardigán a városban lakott és dolgozott, folyamatosan levelezett Juliskával és Tódor bácsiékkal. Szívesen meg is látogatta volna őket, de a

kutyás játszótérek munkái alatt nem hogy utazásra, de még egy hosszabb sétára sem volt ideje.

Ahogy egy kis lélegzethez jutott, már utazott is. Mindent rendben talált. Ancsa valóban hazautazott a nagyszüleihez nyaralni, és Juliskával olyan boldogan és vidáman játszottak, mint amikor Szöszmös megismerte őket. Tódor bácsi hetente átsétált Ancsa nagyszüleihez, és megjavítgatta, megszerelgette, amit kellett. Szöszmös kicsit irigykedve látta, hogy Tódor bácsi még most is tud olyan trükköket, megoldásokat, amik neki nem biztos, hogy eszébe jutottak volna.

– Még mindig sokat kell tanulnom! – gondolta magában.

Tódor bácsi és Ancsa nagypapája jó barátságba kerültek, sokat beszélgettek gőzölgő kávét kortyolgatva. Sok érdekes közös témát találtak. Egyszer arról esett szó, hogy hányféleképpen lehet egy kötélre vagy zsinórra csomót kötni. Tódor bácsi ebben nagy tapasztalatot szerzett Terka bácsi horgász zsinórjain. Meglepődött, hogy Ancsa nagypapája még sokkal több trükköt ismer. Hitetlenkedve csóválta a fejét, amikor a nagypapa felvilágosította őt, hogy ez is matematika.

– Ennek a huncut Szöszmösnek már megint igaza lesz. A végén még engem is érdekelni fog a matematika.

Szöszmös számára a legnagyobb meglepetés az volt, amikor kiderült, hogy Tódor bácsi legfőbb segítője a ház körüli munkákban Juliska volt.

– Amikor én kértem, – méltatlankodott Szöszmös – még a közelébe sem jött a munkának. Mit mondtál neki, hogy így megváltozott?

– Sokszor nem az számít, hogy mit mondanak, – mosolygott Tódor bácsi –

hanem az, hogy ki és hogyan.

Szöszmősz elmerengett azon, hogy vajon ő tudta volna-e, tudná-e úgy mondani Juliskának, hogy segítsen neki, hogy megtegye. Abban maradt magával, hogy ha majd egyszer rákerül a sor, akkor majd megpróbálja.

Amikor visszaért a városba, a lakása ajtajában egy kis cédula várta. Még sohasem látott lakótársa írta, hogy másnaptól néhány napot a városban kell töltenie, és ez alatt meg kell osztaniuk majd a lakást. Elnézést kér a kényelmetlenségért. Aláírás: Kelemen.

Szöszmősz feleslegesnek érezte a mentegetőzést, hiszen tudta, hogy a lakás nem egyedül az övé, de barátságos gesztusnak tartotta, hogy Kelemen nem váratlanul toppan be. Eddig még a nevét sem tudta. Megpróbálta elképzelni, milyen lehet. Annyit tudott róla, hogy ő is az Igazgatóság dolgozója, de az Igazgatóságon nagyon sokféle ember dolgozott. Talán olyan kopaszodó, kövérkés, mint az igazgató? Vagy talán nem. Majd meglátjuk.

Szöszmősznek másnap elég sok dolga volt, későre járt, mire hazaért. A lakásban elég meglepő állapotok várták. A lakószoba nagy részét hatalmas ládák foglalták el, melyek között érdekes figurák, bábok, játékkálatok, különleges ruhák heverték szanaszét. Csak a hangokból sejtette, hogy valahol egy ember is lehet a szobában. Az ajtózajára egy magas, sovány, kócos fiatalember ugrott elő.

– Akár hiszed, akár nem, én vagyok a Kelemen! – köszönt Szöszmőszre. Szöszmősz meghökkent a furcsa bemutatkozáson, és saját maga számára is váratlanul így válaszolt a legkomolyabb hangján:

– Szöszmös. Köszöntöm önt.

Erre aztán mind a ketten hatalmas röhögésben törtek ki, megölelték egymást, és két perc múlva már a legjobb barátok voltak.

Kelemennek bábszínháza volt. Saját maga tervezte és készítette a bábokat, és saját maga játszott mindegyikkel. Fantasztikus figurák voltak. Volt közöttük légtornász, hastáncosnő, tudós professzor, sőt, az egyik bábút Kelemen saját magáról mintázta.

– És tulajdonképpen mit dolgozol te az Igazgatóságon? – érdeklődött Szöszmös.

– Bábszínházat csinálok. Mi mást? – volt az egyszerű válasz.

Kiderült, hogy egy korábbi pályázat pénzéből az Igazgatóság az ország sok-sok játszótérén bábszínházi színpadokat és nézőtereket alakított ki, ahol a megnyitáskor sok tehetséges bábszínész kapott fellépési lehetőséget. Később azonban senki sem törődött ezekkel a bábszínpadokkal, és ezek jobb esetben csak csendben romosodtak, rosszabb esetben kutyavédének vagy más nem éppen kívánatos célra használták őket. Amikor már nagyon sok panasz érkezett ezért az Igazgatóságra, el kellett dönteni, hogy lebontják őket, vagy megpróbálják működtetni. Egy barátja ajánlotta az igazgatófigyelmeibe Kelemen, aki akkor már az egész világon nagy sikereket aratott, de itthon nagyon nehezen talált munkát. Ő vállalta, hogy az útiköltség és ellátás fejében barátaival együtt rendszeresen tart előadásokat a játszótéri bábszínpadokon. Így azután állandóan úton van, és szórakoztatja a gyerekeket az ország minden sarkában.

– És máshoz nem is értesz? Ezt tanultad, ezt csináltad egész életedben? – kérdezte Szöszmősz.

– Tanultam sok mindent, próbálkoztam, próbálkozom mással is, de igazából csak ez érdekel. És ha komolyan csinálom, hidd el, nincs is időm semmi másra.

Kelemen több nyelven beszélt kitűnően. Ha szükség volt rá, tolmácsként vagy fordítóként is dolgozott, az Igazgatóságon is kapott néha ilyen feladatokat. Ő inkább azért tartotta fontosnak a nyelvtudást, hogy a világ minden részén tudjon a gyerekekkel beszélgetni. Ilyenkor persze a bábok is azon a nyelven beszéltek, amelyiken a helyi gyerekek értettek. Szerencsére a legtöbb bábnak nem volt szüksége sok beszédre: a zene, a tánc, az akrobatika bármilyen nyelven érthető.

Kelemen megmutatta Szöszmősznek, hogy hogyan mozgatja a bábokat. Az ő legtöbb bábja marionett báb volt. Ezeknek minden testrészét külön zsinórok mozgatják, és Kelemennek egyszerre sok tucat zsinórt kellett felügyelnie, hogy a báboknak a szeme, szája, füle, minden ujjacskája úgy mozogjon, ahogy ő kigondolta.

*Kelemen megmutatta Szöszmősznek,
hogy hogyan mozzatja a bábokat.*

Kelemen munkájának legnagyobb és legnehezebb részét ezeknek a mozgó szerkezeteknek a megtervezése és elkészítése jelentette. Az előadás, a játék már szinte csak szórakozás volt, bár néha az is nagyon fárasztó tudott lenni.

Szöszmősz Kardigán elgondolkozott, hogy vajon Tódor bácsi ugyanilyen jól meg tudná-e csinálni ezeket a bábokat. Arra jutott, hogy biztosan lennének olyan ötletei, amelyek Kelemennek még nem jutottak eszébe, de ezekhez a marionett bábokhoz a világon kevesen értenek jobban Kelemennél. Tódor bácsi ezermester. Ő

ért a boroshordókhoz, a horgászfelszereléshez és – ha kell – a marionett bábokhoz is. A világon azonban nem csak ezer mesterség van, hanem sokkal több. És mindegyiknek van ezer olyan csínja-bínja, amit csak nagyon kevesen ismernek. Szöszmös nagyon tisztelte Tódor bácsit, aki olyan sok mindenhez ért, de lenyűgözte Kelemen is, aki szinte mindent tudott egy dologról: a bábokról.

Mindenről mindent tudni nem lehet. Az ember választhat, hogy sok dologról akar tudni keveset, vagy kevés dologról sokat. Szöszmös megnyugtatta magát, hogy ezt most nem kell eldöntenie, de majd beszélget róla Tódor bácsival, Anca nagypapájával és talán Juliskával is.

Kelemen reggel bement az Igazgatóságra, mert ott kellett beszámolni az elvégzett munkájáról. Szöszmös Kardigán otthon maradt a bábokkal. Mivel ő nem egyszerű ember volt, hanem mesefigura, nem okozott számára nehézséget, hogy szóba elegyedjen velük.

Érdekes volt hallani az ő véleményüket a bábszínházi életről. Általában elégedettek voltak, és elismerték, hogy Kelemen jó gazdájuk és sokat köszönhetnek neki. Voltak azonban panaszaik is.

– Tudom, hogy ő készített, és ő tanított meg az összes mutatványomra, – ismerte el a légtornász – de most már készen vagyok, és vannak saját vágyaim is. Például mindig ezt a kék csíkos trikót kell hordanom, amit már nagyon unok, és szeretnék egyet arany csillagokkal, amelyet egyszer egy külföldi kollégámon láttam. És nem borotválhatom le a bajuszomat sem, pedig barátnőm, a hastáncosnő mindig panaszkodik, hogy szúrja.

A hastáncosnő egyetértően bólogatott mellette.

A tudós professzor arra panaszkodott, hogy Kelemen csak olyan jelenetekben szerepelteti, amelyen a közönség nevet.

– Tudom, hogy ettől népszerűbb és sikeresebb leszek, de legalább egyszer-e egyszer alkalmat adhatna nekem, hogy egy komoly tudományos előadást is tartsak, amire a nemzetközi tudóstársadalom is felfigyelhetne. – méltatlankodott.

Szöszmősz megígérte nekik, hogy kéréseiket tolmácsolni fogja Kelemennek, mert Kelemen, akárhány nyelven beszélt, sőt, tolmácsolt is, a bábokkal nem tudott beszélgetni.

Rövid néhány nap után Kelemen amilyen hirtelen érkezett, ugyanolyan hirtelen összecsomagolt és elutazott. A búcsúzáskor bevallotta, hogy annyira megkedvelte Szöszmősz, hogy akár a saját bábszínházába is leszerződtené. Szöszmősz Kardigán ezt megköszönte, de megnyugtatta Kelement, hogy sohasem voltak színészi vágyai. Röviden elmondta Kelemennek a bábok panaszait. Kelemen nagyon elcsodálkozott, de megígérte Szöszmősznek, hogy elgondolkodik a hallottakon. Azzal bíztatták egymást, hogy még biztosan fognak találkozni, vagy itt, a lakásban vagy másutt.

A találkozás azután nem jött össze, mert mind a kettőjüket másfelé sodorta az élet. Szöszmősz azonban rendszeresen figyelte Kelemen Facebook oldalát, és büszke volt minden sikerére. Az sem kerülte el a figyelmét, hogy egy videoklipen, amely nem sokkal Kelemen látogatása után készült, a légtornász arany csillagos trikóban és frissen borotválva mutatta be lélegzetelállító produkcióját.

A légtornász arany csillagos trikóban és frissen borotválva mutatta be lélegzetelállító produkcióját.

6. Mindenki szereti Olgikát

Egy esős őszi délután Szöszmősz Kardigán hazafelé igyekezett. Szaporázta lépteit, mert az eső egyre erősebben zuhogott, és Szöszmősz Kardigánnál nem volt sem esernyő, sem esőköpeny. Amikor aztán már látni is alig lehetett, Szöszmősz egy kapualjba húzódott, hogy megvárja, amíg egy kicsit elcsendesedik a zápor.

Lesöprögette magáról az esővizet, és a forgalmas utca járókelőinek áradatát szemlélte. Egyszerre csak arra lett figyelmes, hogy a kapu mögül zeneszó hallatszik. Zongora hangját hallotta, és egy csengő énekhangot, amely teljesen elfeledtette vele az utcát, a járókelőket és az esőt. Egy sudár, kékszemű kislányt képzelt a hang tulajdonosának, hosszú, szőke copffal. Olyan tisztán látta maga előtt a kislányt, hogy nem volt számára kétséges, meg kellene ismerkednie vele.

Csak most nézett körül, hogy voltaképpen hová is állt be. ZENEISKOLA, ez volt kiírva a kapura. Óvatosan lenyomta a kilincset. A kapu kinyílt. Ahogy belépett a kapun, az előtér falán sorakozó osztályablók igazolták, hogy ez valóban egy iskola. A portásfülkéből szigorú hang mordult Szöszmöszre:

– Hová, hová?

– Khm... – köszörmelte meg Szöszmös Kardigán a torkát, és ez az idő elég volt arra, hogy egy elfogadható választ rögtönözzön. – A hangszerész küldött, hogy ellenőrizsem a hangszerek állapotát.

– Szerencséje van. – válaszolta a portás – Ma késő estig tart a próba. Máskor ilyenkor már zárni szoktunk. Balra, a folyosóvégén találja az előadótermet.

Szöszmös megköszönte az útbaigazítást, bár a zeneszó nyomán anélkül is könnyen odatalált volna. Időközben a csengő lányhang helyét a zongoraszó mellett egy fiúkórus váltotta fel. Szöszmös Kardigánt ez leginkább a Tódor bácsiék nagyszámú kandúr macskájának énekére emlékeztette, és elérzékenyülve gondolt boldog ifjúságára. Nem mindenkinek tetszett azonban ennyire a produkció. A zongora hirtelen elhallgatott, és egy öblös férfihang szólalt meg:

– Mit műveltek? Ez nem temetési kórus, hanem a bátor tengerészek dala!
Majd csak a basszust játszom, a jobb kezemmel vezénylek. Jól figyeljétek, mert különben egyenként hajigállak benneteket a tengerbe!

A zongora most csak mély hangokat játszott, és – csodák csodája – a macskanyávogás helyett a fiúk olyan lendületesen énekeltek, hogy Szöszmősz szinte táncra perdülve lépett be a terembe.

Az előadóterem ajtaján belépve Szöszmősz a nézőtér utolsó sora mögött találta magát, és gyorsan le is ült a legközelebbi székre. A terem másik végében színpadszerű dobogó volt, mellette a zongorával. A színpadon a fiúk énekeltek, a színpad körül és a nézőtéren tucatnyi gyerek papírlapokat tanulmányozott, illetve azokra írogatott, firkálgatott. Szöszmősz azonnal a sudár, kékszemű szőkét fürkészte a szemével, de az egyetlen hosszúhajjú, szőke személy a teremben a zongoránál ült, a hajánál egy kicsit sötétebb szőke szakállt viselt, és termete alapján valóban nem okozott volna nehézséget számára a fiúk tengerbe hajigálása. Mielőtt Szöszmősz kiértékelhette volna első tapasztalatait, az előtte lévő sorban ülő szemüveges fiú megszólította:

– Fantasztikus a Mester, mi? Ha akarná, a süketnémákból is az angyalok kórusát varázsolná!

– Bizonyára. – dörmögte zavartan Szöszmősz – Mondd, és tulajdonképpen mi történik most itt?

Megtudta, hogy a zeneiskola évváró előadásának a próbája folyik. Az iskola legtehetségesebb tanulóiból összeválogatott társulat egy zenejátékot ad majd elő,

amelynek zenéjét az iskola rajongott tanára, a szőke, szakállas Mester szerezte. Természetesen a zene, mint minden, amihez a Mester csak hozzányúl, észbontóan jó (így mondta a fiú). A darab címe „Mindenki szereti Olgikát”. A történet kedves, de a Mester zenéje nélkül nem sokat érne. A Mester felesége írta, aki irodalmat tanít az iskolában. Egy kislányról szól, aki senkit nem szeret, mert úgy érzi, hogy őt sem szereti senki. Egy bölcs barátja azután elmagyarázza neki, hogy bármennyire is várja, attól még nem fogják őt szeretni. A baj az, hogy ő nem tanult meg szeretni, pedig azt tanulni kell, és az nem is mindig könnyű. A történet során a kislány, akit Olgikának hívnak, olyan kalandokba keveredik, amelyekben megtanulja a szeretet sokféleségét, és minél több embert tanul meg szeretni, annál többen szeretik őt is. Így jut el a darab a diadalmas végkifejletig, amelyben mindenki szereti Olgikát, és ezt egy csodálatos zárókórusban az egész világ tudomására is hozzák.

Az egyetlen hosszú hajú, szőke személy a teremben a zongoránál ült.

Szöszmös – bármennyire nehezebbre esett is – nem szakította félbe a fiú lelkes meséjét, de a zárókórus ismertetése után már úgy gondolta, hogy nem udvariatlanság, ha előhozakodik az igazi kérdésével, és a csengőhang tulajdonosa iránt kezdett érdeklődni.

– Ja, hát az Dzsina, ki más lenne? – válaszolta a fiú, majd Szöszmös csodálkozó tekintetére hozzátette: – Ilyen hang nincs több, nemcsak ebben az iskolában, hanem talán az egész városban sem. – egy kicsit suttogóra fogta a hangját – A Mester a múltkor azt mondta, hogy egyszer még büszke lesz rá, hogy ő is taníthatta. Azért szerintem ez túlzás. Vagy legalábbis kölcsönösen lehetnek majd büszkék egymásra.

Szöszmös megjegyezte, hogy ők ketten meg majd büszkék lehetnek, hogy együtt látták, hallották mindkettőjüket, de gyorsan hozzátette, hogy Dzsínát ő

eddig még csak hallotta, és igazából látni is nagyon szeretné.

– Hát akkor most megnézheted! – vonta meg a vállát a fiú, és megmutatta Szöszmősz Kardigánnak, hogy kit is nézzen meg.

Szöszmősz alaposan meglepődött. Dzsina egy pöttöm feketehajú kislány volt, huncut, ferde szemei alapján feltehetőleg japán vagy kínai. Éppen két, nála legalább egy-egy fejjel magasabb fiút piszkált olyan sikerrel, hogy a fiúk egy asztal alatt kerestek menedéket. Dzsina hangosan kinevette őket, amivel a Mester szemrehányó, de egyszersmind letagadhatatlanul elismerő tekintetét vonta magára. Néhány perccel későbbre viszont már csak az elismerés maradt, mert Dzsina énekszámra következett. Erre már a két fiú is előmerészkedett az asztal alól, és ők is csak tátott szájjal bámultak. A Mester persze most már mindkét kezével serénykedett a zongorán, de ha hárommal vagy négyel tette volna, akkor is elhalványult volna a hol kristálytisztán csengő, hol bársonyosan zengő lányhang mellett. Amikor befejezte, a jelenlévőkből kitört a taps és az éljenzés, amit Dzsina kis fintorral nyugtázott. Szöszmősz ekkor már a színpad mellett állt, és amikor Dzsina lelépett a dobogóról, odament hozzá, és bemutatkozott neki.

– Az utcáról csalogatott be a hangod, – vallotta be neki – és meg voltam győződve, hogy magas vagy, szőke és kékszemű. De egyáltalán nem bánom, hogy tévedtem. Most, hogy látlak, már nemcsak a hangod érdekel, hanem nagyon kíváncsi vagyok rád és a gondolataidra is. Tudunk valahol egy kicsit beszélgetni?

Dzsínát egy kicsit meglepték Szöszmősz komoly és őszinte szavai, és érdeklődve nézett föl rá.

– Hát persze! Milyen jó is lenne! Csak ez a próba elég sokáig tarthat. Ha van türelmed, és megvársz, akkor utána egy darabon elkísérhetsz hazafelé, és közben beszélgethetünk.

Ez pontosan az volt, amit Szöszmös csak kívánhatott. Őnem sietett sehová, és elképzelni sem tudott jobb időtöltést, mint hogy a Mestert és tanítványait hallgassa egy Dzsínával közös séta és beszélgetés reményében. A következő órában megállapította, hogy a szemüveges fiú nem túlzott, amikor a Mester zenéjét észbontónak nevezte, mert néha percekig semmi másra nem tudott gondolni, mint az éppen hangzó zenére. Nagy meglepetésére kiderült, hogy a szemüveges fiú nemcsak nézője a próbának, mint ő, hanem egész különleges mély és magas hangon is tud énekelni, és ezzel Dzsínát is sikerült többször is megnevettetnie. Ezen kívül különféle furcsa hangszereken is játszott, és amikor a zene szüneteiben a gyerekek a papírlapokat – a zenejáték szövegét és kottáját – tanulmányozták, a Mester mellett tőle kapták a többiek a legtöbb ötletet, hogy mit és hogyan változtassanak, javítsanak a szerepükön, amit szorgosan írogattak is a papírra. Szöszmös Kardigán most már a Mester és Dzsina mellett a szemüveges fiúra is büszke volt, mert szinte a barátjának érezte. Amikor legközelebb éppen Dzsina énekelt egy csodálatos dalt, és a szemüveges fiú megint mellette ült, Szöszmös odasúgta neki:

– Megígérte, hogy ha vége lesz a próbának, akkor elkísérhetem haza, és közben beszélgethetünk. Nagyon érdekel, mit gondolhat a világról.

A szemüveges fiú hitetlenül nézett rá.

– Ejha! Ez aztán a tempó! Mi itt hosszú évek óta ismerjük, és ez még egyikünknek sem sikerült. Bár az is igaz, – gondolkodott el – hogy azt nem nagyon hallhatta tőlünk, hogy a gondolatai érdekelnének. Pedig nagyon is. Érdekes figura vagy, hogy ezzel kezdted. És milyen igazad van.

Szöszmősz Kardigánnak jól esett az elismerés, bár elképzelni sem tudta, hogy mi mást mondhatott, tehetett volna. Meg is kérdezte:

– Miért, ti mivel próbálkoztatok?

– Hát, csak olyan bolondságokkal. – tűnődött a fiú – Hogy beszéljen az anyanyelvén, mert az olyan vicces, meg hogy egyszer mi próbáljuk valamivel beugratni, bár ez teljesen reménytelen, mert egyszerűen nem lehet túljárni az eszén. Ő pedig kifogyhatatlan az ugratásokban. Csodálnám, ha veled nem próbálkozna.

– Kösz, hogy szólsz. Majd vigyázok. – mondta Szöszmősz, de magában azt gondolta, hogy az a Dzsina, akivel ő azt a pár mondatot beszélte, és aki megígérte neki, hogy elkísérheti hazafelé, nem az az ugratós fajta. Meg különben is, csak azt lehet ugratni, aki ugrik. És ő most biztosan nem fog.

Időközben a próba eljutott a zárókórusig, amely minden kétséget eloszlatott afelől, hogy Olgikát mindenki szereti, és Olgika – Dzsina – ezt egy csodálatos dallal köszönte meg. Szöszmősz felismerte, hogy ebben a néhány percben a darab szinte összes korábban hallott dallama összefonódva csendült fel Olgika és a kórus hangján, és ez olyan bámulatos, hogy arra a szemüveges fiú jelzője, az észbontó, nem is elegendő.

Szöszmös lelkét még teljesen eltöltötte a zene, amikor Dzsina már összekapcsolva, felöltözve odalépett hozzá.

– Köszönöm, hogy megvártál. Akkor indulhatunk?

– Hát persze! – kezdett magához térni Szöszmös Kardigán – Csak le vagyok nyűgözve. Mindnyájan csodálatosak voltatok! Persze főleg te.

Dzsina erre egy hasonló fintorral válaszolt, mint amikor a színpadon megtapsolták. Szöszmös nem állta meg szónélkül.

– Ugye tudod, hogy ez nem igazán esik jól. Azt gondolhatom, hogy vagy nem tartasz őszintének, vagy a legkevésbé sem számít neked a véleményem.

Dzsínának a meglepetéstől tágra nyílt a szeme, ami az ő esetében szinte természetfeletti jelenségnek számított.

– Na erre sohasem gondoltam! Én csak azt akartam jelezni, hogy én egyáltalán nem tartom magamat olyan csodálatosnak. Pontosán tudom, mennyi hibát követtem el, mennyi mindenben van még javítanivalóm.

– Én ezt elhiszem neked, sajnos nem értek annyira a zenéhez, hogy vitatkozni tudjak veled. De láttam, hogy az iskolatársaidnak, sőt a Mesternek is mennyire tetszett, amit csináltál. Ők biztosan észrevették, hogy mi nem volt tökéletes, de azzal együtt kiérdemelted tőlük a tapsot és az éljenzést. Az ő lelkesedésüket sérthetted azzal, hogy nem mutattad, hogy örülsz. Pedig egy kicsit azért biztosan örültél, nem?

Dzsina most lesütötte a szemét, ami már sokkal könnyebben ment neki.

– Igen. Egy kicsit azért örültem. Sőt, nem is olyan kicsit... De mégse

hajlonghatok ott szívemre tett kézzel, mint egy pojáca!

– Nem, azt hiszem, azt én sem szerettem volna. – gondolt bele Szöszmös –
Ilyenkor egy kedves mosoly talán pontosan elegendő. És az neked biztosan nagyon
jól megy.

Dzsina azon nyomban bebizonyította, hogy igen, és ettől Szöszmös
Kardigánnak az egész lelke mosolyogni kezdett. Éppen a tablókkal díszített
előtérbe értek. A portás meglátva a fülig mosolygó párt, gúnyorosan szólt oda:

– Látom megtalálta a kedvenc hangszerét.

Szöszmös Kardigán a leghivatalosabb hangján válaszolt:

– Ami azt illeti, mindent rendben találtam, és tapasztalataimról majd
tájékoztatni fogom a főnökömet is.

A portás nem tudta, hogy a szemének vagy a fülének higgyen inkább, aztán
arra gondolt, hogy végül is egy hangszerészsegéd is csak emberből van, vállat
vont, és visszabújt a fülkéjébe. Szöszmös meg arra gondolt, hogy ez a mogorva
portás is talán a legaranyosabb nagypapa otthon, és visszamosolygott rá:

– A maga segítsége nélkül lehet, hogy a hangszerek nem, de én biztosan
nagyon le lennék hangolódva.

A portás somolygása nem hallatszott ki a fülkéjéből, de Dzsina csilingelő
kacagása sokáig visszhangzott a zeneiskola falai között és Szöszmös Kardigán
lelkében.

7. Dzsina meséje

Dzsina és Szöszmöszt kiléptek a zeneiskola kapuján. Szöszmösztnek csak ekkor jutott eszébe, hogy tulajdonképpen hogyan került be a iskolába. A hatalmas záporra már csak a friss esőszag és néhány pocsolya emlékeztetett. Tökéletes idő egy kis sétálás beszélgetéshez. Szöszmöszt óvatosan megkérdezte:

– Tulajdonképpen milyen messze laksz? Mennyi időnk van a beszélgetésre?

Dzsina a leghuncutabb mosolyával válaszolt:

– Az attól függ. Ha sietek, öt perc alatt is hazaérek, de ismerek olyan kerülő utakat is, amelyen egy óráig is eltarthat. – Szöszmöszt kérdő tekintetét látva gyorsan hozzátette – Az hiszem most ezek közül fogok választani.

Végül is a kis mellékutcákon keresztül a séta és a beszélgetés egy óránál is hosszabbra sikerült. Szöszmöszt Kardigán megtudta, hogy Dzsina nem japán és nem is kínai, hanem koreai, és eredeti neve Kim Csin-Ae. Kim a családneve, a Csin-Ae pedig kincset és szeretetet jelent. Szöszmöszt úgy gondolta, hogy Dzsina szülei nagyon találóak voltak a név megválasztásakor. Alig múlt négy éves, amikor eljöttek otthonról, mert apukája, aki egy személyben fizikus, mérnök és közgazdász, itt kapott nagyon felelősségteljes állást. A Dzsina nevet egyik kedves óvónénijétől kapta, aki úgy gondolta, hogy ez a név hasonlít az eredetihez, de neki és az óvodástársainak is ismerősebben hangzik és könnyebben meg tudják jegyezni. Azóta ezt használja. Szöszmöszt Kardigán is elmesélte neki nevének történetét: Ez Dzsínának nagyon tetszett, és azt mondta, hogy Koreában sok ember visel hasonló érdekes történeteket rejtő nevet.

Dzsina már óvodáskorában nagyon szépen énekelt, ezért küldték szülei a

legjobb zeneiskolába. Dzsina nagyon boldog volt, hogy a Mester tanítványa lehet, aki szerinte éppolyan kitűnő tanár, mint amilyen zeneszerző és zongorista. Szöszmös megkérdezte, hogy vajon Koreában is ugyanolyan dalokat énekelnek és ugyanolyan zenét játszanak-e, mint amilyet itt tanul.

– Nem, egészen másmilyeneket. – válaszolta Dzsina. – Anyukámtól, és amikor hazalátogatunk, a nagyszüleimtől nagyok sok koreai dalt tanultam és tanulok még mostanában is. Ezek nagyon különböznek az itteniektől, és persze nagyon szeretem is őket. De most már általában olyan zenék járnak a fejemben, amiket itt tanultam és énekelek. Azt hiszem a koreai zenészek nagyon tanulékonyak. Ha megnézed a világ legnagyobb, leghíresebb zenekarait, mindenhol találni fogsz néhány koreai zenészt.

Szöszmös erre sohase gondolt, de érdekesnek találta. Dzsina személye azonban még jobban érdekelte. Nem is kételkedett benne, hogy Dzsina híres énekesnő szeretne lenni, és biztosan az is lesz, de amikor erről kérdezősködött, meglepő választ kapott.

– Remélem, hogy nagyon sokat énekelhetek egész életemben, de egyáltalában nem szeretnék énekesnő lenni.

– Hát akkor mi?

– Orvos. És haza fogok menni Koreába, hogy ott gyógyíthassam a beteg embereket. Ha kell, – tette hozzá mosolyogva – majd énekelek nekik, hogy gyorsabban gyógyuljanak.

Szöszmös Kardigán hitetlenkedve csóválta a fejét:

– Hát te egy igazi Olgika vagy, akit mindenki csak szerethet!

Dzsina arca egy kicsit elkomorult.

– Hát ezt ne gondold. De ez a darab segített, hogy sok mindent jobban megértsek.

– Mire gondolsz?

– Hiába élek itt óvodás korom óta, ha csak rám néznek, idegennek látnak. Csodálkoznak, hogy milyen jól beszélem a nyelvet, meg milyen jól ismerem az itteni zenét, de mindenkit egyenként kell meggyőznöm arról, hogy pontosan olyan vagyok, mint bárki más. Ha egyáltalán olyan vagyok. Ez eléggé fárasztó. Akkor már egyszerűbb, ha elviccelem a dolgot, vagy bezavarom őket az asztal alá, mint a fiúkkal tettem a teremben. Csak ebből nem lesz szeretet. Ezért is szeretnék majd hazamenni Koreába.

– De velem mégsem ezt csináltad. – vetette közbe Szöszmös.

– Mert te más vagy. Más, mint a többi, de azért persze nem is olyan, mit én.

Közben Dzsina hazaérkezett. Megbeszélték, hogy Szöszmös Kardigán majd máskor is megvárja a zeneiskolánál, és Dzsina majd olyan kerülőutakat is megmutat neki, amelyek még a mainál is hosszabbak. Hazafelé menet Szöszmös azon gondolkodott, hogy vajon rá tudná-e venni Dzsínát, hogy ne akarjon visszamenni Koreába, aztán meg azon, hogy ő elmenne-e Dzsínával Koreába, hogy ott együtt éljenek. Aztán eszébe jutott az az idő, amikor Johannával járták a világot, és őt végül is a honvágy hazahozta, és belátta, hogy Dzsínának igaza van.

Még sok évig találkoztak és beszélgettek, amíg csak Dzsínából tényleg orvos

nem lett. Ha lehetett, mindig nagyokat sétáltak a beszélgetés közben, máskor meg különleges vendéglőkben ismertette meg Dzsina Szöszmősz Kardigánnal a koreai ételeket és italokat. Miután Dzsina hazatért Koreába, e-mailen folytatták a beszélgetéseket, mint ahogy tették Johannával is.

Dzsina nagyon boldog volt, hogy hazament, mert így személyesen segíthetett súlyosan megbetegedett nagypapáját meggyógyítani, aki így még sok-sok évig örülhetett unokája sikereinek, és taníthatta őt sok-sok koreai dalra és versre. Az éneklést egyáltalán nem hagyta abba, sőt, egészen új területeket hódított meg. Zenész barátaival a hagyományos koreai zene és a dzsessz különleges keverékét hozták létre, amivel mindenféle nagy sikereket arattak. Így ismerkedett meg egy fekete amerikai klarinétossal, akivel egymásba szerettek, összeházasodtak, és csodálatos fekete koreai gyerekeik születtek. Amikor Szöszmősz levelében félénken megkérdezte Dzsínát, hogy ezek a gyerekek vajon hova akarnak majd hazamenni, Dzsina kicsit csípősen azt válaszolta, hogy majd biztosan hozzá, Szöszmősz Kardigánhoz. Szöszmősz erre nem reagált, mert emlékezett, hogy egyszer régen megígérte magának, hogy nem ugrik. Attól viszont egészen meghatódott, hogy Dzsina a kisfiának a koreaiul kicsit furcsán hangzó Szosz-Mosz, a kislányának pedig az Ol-Gi becenevet adta.

Szöszmősz Kardigán Dzsina leveleiből tudta meg, hogy a szemüveges fiú már egészen fiatalon a világ egyik legkeresettebb operarendezője lett. Vendégeskedett a Koreai Nemzeti Operában is, de az igazi világszenzáció az lett, amikor fellépett Dzsínáék dzsessz együttesével, ahol elvarázsolta a közönséget sokszínű hangjával

és számtalan különleges hangszeren előadott szólójával.

*Az éneklést egyáltalán nem hagyta abba, sőt,
egészen új területeket hódított meg.*

A Mester sorsa másként alakult, mint ahogy várták. Egy látszólag jelentéktelen betegség következményeként elvesztette a hallását, és bár Dzsina is mindent elkövetett, hogy segítsen, nem sikerült meggyógyítani. Bár zenét szerezni még így is tudott volna, de zongorázni és tanítani már biztosan nem. Ezért azután teljesen felhagyott a zenével, és rajzolni kezdett. Felesége segítségével, aki irodalomtanár és egy kicsit író is volt, olyan képregényeket kezdtek készíteni, amelyek mind a zenével álltak kapcsolatban. Híres zenészek

élete, operák meséje elevenedett meg a rajzos történetekben, amelyek újságokban, könyvekben és az interneten jelentek meg. Ezzel aztán sokkal ismertebb lett a nagyközönség körében, mint zenészként valaha lett volna. Többek között megjelent a „Mindenki szereti Olgikát” rajzos változata is, amelyik elnyerte egy nagy kiadónál a gyerekek különdíját. A Mester erre büszkébb volt, mint bármilyen hivatalos kitüntetésére.

Szöszmös korábban nem sokat foglalkozott a zenével. Dzsínától, és rajta keresztül persze a Mestertől és a szemüveges fiútól ezt kapta örök ajándékkul: a zene szeretetét, és azoknak az embereknek a szeretetét akik a zenével foglalkoznak bármilyen módon, zenészként, rendezőként vagy akár hallgatóként. A koreai ételek és fűszerek szeretete csak ráadás volt.

8. Juliska a sarkára áll

Ányári szünidővéget ért, Ancsa visszautazott szüleihez. Juliska egyedül maradt a kis kerti házban. Belegondolt, hogy még sohasem lakott így egyedül, hiszen amikor Ancsáék külföldre utaztak, Szöszmös szinte azonnal odaköltözött. Persze Ancsa nagymamája és nagypapája ott laktak a nagy házban (amelyik valójában kicsi volt, csak az icike-picike kerti házhoz képest volt nagy), és Juliska bármikor átmehetett hozzájuk. Meg is tette gyakran, hiszen a legkedvesebb foglalatossága volt a konyhában kuktáskodni a nagymamának. Senki nem mondta meg azonban, hogy mikor mit csináljon, az idejét magának kellett beosztani. Ez egy darabig nagyon kényelmes volt, de aztán rájött, hogy ideje nagy

részét azzal tölti, hogy kitalálja, hogy mit csináljon az ideje fennmaradó részével, és ezt nem találta túlságosan ésszerűnek.

Mielőtt azonban kitalálhatott volna valami jobb megoldást, ijesztő esemény történt. A nagymama, aki az utóbbi időben mindig nagyon hamar elfáradt, egyik reggel olyan gyengének érezte magát, hogy az ágyból is alig tudott felkelni. Ki kellett hívni hozzá az orvost, aki nagyon hamar meg is érkezett. Megvizsgálta a nagymamát, és aggodalmaskodóan csóválta a fejét. Azt mondta, hogy ezen ő egyedül nem tud segíteni, és be kell vinni a nagymamát a kórházba.

A nagypapa és Juliska is elkísérte a nagymamát, akit a kórházban újabb orvosok kezdtek vizsgálgatni. Ők is csóválták a fejüket. Azt mondták a nagypapának és Juliskának, hogy a nagymamának a szíve fáradt el, és ezen csak úgy tudnak segíteni, hogy megoperálják, és egy kis készüléket helyeznek a szíve mellé, ami majd a szív működését segíti. Megnyugtatták őket, hogy nagyon sok beteg kapott már ilyen készüléket a kórházban, és mindegyik szépen meggyógyult.

A műtét után a nagymamának még egy jó pár napig a kórházban kell maradnia, és utána egy ideig nagyon kell majd rá vigyázni otthon, hogy ne kelljen semmilyen fárasztó munkát végeznie.

A műtét után a nagymamának még egy jó pár napig a kórházban kellett maradnia.

A nagypapa és Juliska reménykedve mentek haza a kórházból, és azon tanakodtak, hogyan fogják az életüket megszervezni, amíg a nagymama haza nem kerül.

A nagypapa abban majdnem biztos volt, hogy a kávéját egyedül is meg fogja tudni főzni. Ezen kívül azonban nem sok elképzelése volt a háztartási teendőkről. Juliska megnyugtatta, hogy a főzés és a takarítás legfontosabb tudnivalóit ő már régen elleste a nagymamától, és most majd mindent ki fog próbálni a gyakorlatban. Az ételek először biztosan nem lesznek olyan finomak, mint amikor a nagymama főzte őket, de ígéri, hogy bele fog tanulni, és igyekezni fog ugyanolyan rendet és tisztaságot is tartani, mint amelyet a nagymama szokott. A nagypapa bevallotta, hogy amikor ő munka közben feláll ebédelni, gyakran észre sem veszi, hogy mi az, amit eszik. Megígérte Juliskának, hogy most majd jobban

odafigyel, hogy meg tudja mondani, mi az, ami jobban ízlik, és mi az, ami kevésbé. Ami pedig a takarítást illeti, néha bosszankodni szokott, amikor a rendcsinálás után az íróasztalán valamelyik céduláját nem pontosan ott találja, ahova tette. Arra kérte Juliskát, hogy ha lehet, az íróasztalán található dolgokat ne nagyon mozdítsa el a helyükről.

Úgy készültek a következő napokra, mint két gyerek, akiket először hagynak otthon egyedül.

Nem egészen úgy történt, ahogy tervezgették. Tódor bácsiék hamar tudomást szereztek Anca nagymamájának betegségéről. Rögtön meglátogatták őt a kórházban, majd amikor Tódor bácsi úgyszólván átment volna Ancsáékhoz a szokásos barkácsolási munkákat elvégezni, mindnyájan vele tartottak. Rengeteg enni- és innivalót vittek, feltöltötték vele a hűtőszekrényeket és a kamrát. Terka bácsi frissen fogott halainak illata betöltötte az egész konyhát.

Tódor néni és Terka néni valóságos nagytakarításba kezdtek. Juliska alig tudta megvédeni a nagypapa íróasztalát, mert a nénik a nagypapa összes felfedezését eltakarították volna. Olyan nagymosást csináltak, hogy még a nagypapa emlékül őrzött esküvői inge is frissen vasalva került vissza a szekrénybe.

Amikor elmentek, a nagypapa és Juliska fáradtabbak voltak, mintha ők sütöttek-főztek-mostak-vasáltak-takarítottak-fúrtak-faragtak volna egész nap.

A következő napokon sem történt másként. A nagypapa csak akkor csattant fel, amikor Terka néni a reggelihez való cikóriakávéból akarta megfőzni az ő

délutáni kávéját.

– Ez az egy van, amihez értek! Legalább ezt hadd csináljam meg magamnak!

Esténként Juliska és a nagypapa riadtan néztek egymásra:

– Ez most már mindig így fog menni?

Közben persze tudták, hogy nagyon hálásnak kellene lenniük ezért a rengeteg segítségért.

Eljött a várva várt nap: Anca nagymamáját hazaengedték a kórházból. Juliska és a két néni ment be érte a kórházba, hogy ha kell, segítsenek neki öltözködni és összecsomagolni. A nagypapa és a két sógor otthon várta a hazatérőt.

A nagypapa boldogan és gyengéden ölelte át a nagymamát, ahogy belépett.

– Ne csinálj velem többet ilyet! – mondta tettetett zsörtölődéssel. – Inkább megígérem, hogy soha többé nem eszem le a nadrágomat.

– Te csak ne ígérj semmit, – törölt ki egy könnyecseppet a szeme sarkából a nagymama – mert úgysem tudnád betartani. Inkább hozz egy kis bort a barátaidnak, mert látom, hogy üres a poharuk.

Juliska is átölelte a nagymamát, és titokban meghallgatta, hogy ketyeg-e a szíve mellé beültetett készülék. Nem ketyegett.

A nagymama még le sem ült, már ment is ki a konyhába, hogy a vendégeknek hozzon valami kínálni valót.

– Nem tudom, hogy maradt-e valami abból, amit itt hagytam az éhezőknek. – mentegetőzött, ahogy a hűtőszekrényhez lépett.

Ahogy kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, döbbenten hőkölt hátra.

– Szentséges ég! Ez egy terülj-terülj hűtőszekrény, vagy a jótündérek jártak erre? – fordult kérdően Juliska és a nagypapa felé.

Tódor néni és Terka néni szendén lesütötték a szemüket.

– A kedves szomszédok alighanem népkonyhát akartak nyitni a házunkban, annyi elemőzsiát hordtak ide nap mint nap. – árulkodott a nagypapa. – De most majd, remélem, segítenek elfogyasztani is.

Tódor néni és Terka néni először is figyelmeztették a nagymamát az orvosok utasítására, hogy egyelőre kímélje magát a megerőltető munkától, aztán megterítettek és egy nagy lakomával ünnepelték meg a nagymama gyógyulását és hazatérését.

A családi látogatások azonban másnap és harmadnap is folytatódtak. A nagymama ugyan áradozott, hogy ilyen kedves szomszédok még a mesében sincsenek (pedig, amint látjuk, vannak), de Juliska és a nagypapa egyre többször nézett össze a másiktól várva valami segítséget. A nagypapa aztán mindig inkább az íróasztalához ült, és a munkájába temetkezett.

Végül azután Juliska volt az, aki egy kiadós vacsora után megköszörülte a torkát, és a többiekhez fordult.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy nagy örömünkre a nagymamát gyógyultnak nyilvánítsuk. Azonban, hogy ezt ő is elhiggye, jó lenne, ha visszatérhetnénk a régi hétköznapi életformánkhoz. Mindig szívesen látott vendégek lesztek, a napi feladatainkat azonban már egyedül is el fogjuk tudni végezni. Nagyon fogok vigyázni, hogy a nagymamának semmi megerőltető munka ne jusson, és azonnal

szólni fogok, ha bármi segítségre lesz szükségünk.

Tódor bácsira nézett:

– Neked minden nap telefonálok majd, és beszámolok a nap eseményeiről. És majd megbeszéljük, ha másnap átjönne a szokásos barkácsolásra.

A vendégek először meglepetten néztek egymásra, azután egyetértően bólogatni kezdtek.

– Igen, igen. Ez így lesz jó. – mondták kórusban. – És természetesen rögtön jövünk, ha szólsz, Juliskám.

Amikor már mindenki szedelőzködni kezdett, Tódor bácsi átölelte Juliska vállát.

– Ezt klasszul csináltad. Látod, tudsz te a sarkadra állni, ha kell. Ez biztosan Szöszmösnek is tetszett volna.

*Azután a tükör elé állt, és megnézte,
hogy milyen az, amikor a sarkára áll.*

Amikor azután mindenki elment, a nagymama és a nagypapa nevetve mondta Juliskának:

– Na, most már végre kipihenhettük ezt a sok segítséget!

A nagymama még hozzátette:

– Holnap meg majd kipróbáljuk, hogy milyen az, amikor te vagy a főszakács, és én vagyok a kukta. Bár – kacsintott Juliskára – a nagypapa úgyse fogja észrevenni a különbséget.

Miután hazament a kis kerti házába, Juliska elmerengett azon, hogy vajon Szöszmösnek tényleg tetszett volna-e a ma esti viselkedése. Azután a tükör elé

állt, és megnézte, hogy milyen az, amikor a sarkára áll.

– Nekem lábujjhegyen állva jobban tetszem. – állapította meg, majd ő is aludni tért.

9. Utómege

A kutyás játszótérek diadala után Szöszmös Kardigán minden ötletét különleges fontosságú és sürgősségű tervként fogadták el és valósították meg. Igazgatóhelyettes nem lett ugyan, de az egész Igazgatóságon őt tartották a játszótérek legfőbb atyamesterének.

Az újabb ötletek is mind sikeresek voltak, sokuk komoly nemzetközi érdeklődést is keltett. Volt ugyan egy-kettő, amelyik nem egészen úgy sült el, ahogy remélték. Ilyen volt például a zenélő játszótérek esete. Ezekben Szöszmös olyan hangszereket szerelt fel, amelyeket a gyerekek, a járókelők és a szél mozgása szólaltatott meg. Se a gyerekeknek, se a járókelőknek, se a szélnek nem is volt semmi panasza, de a környék lakói rendszeresen tiltakoztak, amikor egy éjszakai vihar vagy egy kóbor macskacsapat nyomán zenekari koncert ébresztette fel őket. Át is kellett költöztetni ezeket a zeneeszközöket a lakóházaktól távolabbi parkokba.

A pályázati pénz azonban egyszer csak elfogyott, legalábbis a központ ezt jelezte az Igazgatóságnak. Az igazgató magához hívta Szöszmöszt.

– Borzasztóan sajnálom, de nem tehetünk semmit. Biztosan lesznek majd új pályázati lehetőségek, de egyelőre le kell állnunk. Természetesen minden megtennék, hogy itt maradj velünk. A lakás, a számítógép, a mobiltelefon

továbbra is a rendelkezésedre áll, és még egy szerény fizetést is tudok adni neked itt az Igazgatóságon. De a terveid megvalósításáról egy időre le kell mondanunk.

Szöszmősz Kardigán köszönte szépen az eddigi támogatást és a további bizalmat, és azt ígérte, hogy alaposan átgondolja, hogy hogyan folytatja.

Elsétált az egyik frissen felújított parkba, amelyeknek a berendezéseit nemcsak, hogy ő tervezte, de a legtöbbjét saját kezűleg készítette is el. Legszívesebben parkokban szeretett gondolkozni, ott támadtak a legjobb gondolatai. Annak nem sok értelmét látta, hogy olyan terveket készítsen, „tervezeteket nyújtson be”, – ahogy az igazgató szokta mondani – amelyeknek a megvalósítására nincsen remény. Persze szerelgethetne, javíthatna saját maga, ahogyan azt régebben is tette, de most a legtöbb játszótér olyan szépen rendbe volt hozva, hogy egy darabig nem sok teendője akadna.

Megpróbálta elgondolni, hogy milyen lenne visszamenni a dombok közé, a tó közelébe, a patakpartra. Tódor bácsiékhoz vagy Juliskához. Nem volt kellemetlen gondolat.

Szöszmősz mindent tudott a nagymama betegségéről és gyógyulásáról, és Tódor bácsi arról is beszámolt neki, hogy Juliska milyen talpraesetten vette vissza a parancsnokságot a túlságosan is gondoskodni akaró szomszédságtól. Meg arról is, hogy Juliska mostanában már nemcsak kisinasként segít neki a barkácsolásban, hanem sok mindent már teljesen rá tud bízni, sőt, néha teljesen új, önálló ötletekkel lepi őt meg.

Amikor Szöszmősz hazament a lakásába, és elolvasta a leveleit, egy

szokatlanul hosszú levél várta Juliskától. Sok olyanról is beszámolt, amit Szöszmősz Tódor bácsitól már tudott. Juliska azonban azt is megírta, hogy mennyire hiányzik neki az, hogy mindennapi gondjait, örömeit valakivel megoszthassa, és hogy persze ez a valaki az ő gondolataiban mindig Szöszmősz. Ha egyszer visszajön, azt a kicsit nemtörődöm, önállótlan kislányt, akit ott hagyott, nem fogja megtalálni, hiába keresi. Akit talál helyette, azzal majd újra meg kell ismerniük egymást, aztán meg ki tudja...?

A nagymamának és a nagypapának játszóteret nem építhet, az biztos. De ő el tudja képzelni, hogy a kertben egyszer majd sok gyerek szaladgál, és azoknak bizony szükségük lehet játszótérre is. A kis fészert pedig át lehet majd építeni, hogy abban dolgozószobák és gyerekszobák is elférjenek.

Szöszmősz Kardigán elábrándozott egy kicsit, és gondolataiban azok a kertben szaladgáló gyerekek valahogy mind olyan Szöszmősz-formák voltak. Sóhajtott egy mélyet, és az interneten vett egy vonatjegyet a tópartra.

*A kertben szaladgáló gyerekek valahogy
mind olyan Szöszmősz-formák voltak.*

Vége